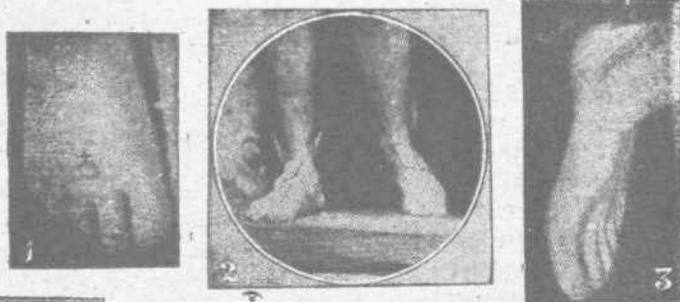

ΕΙΝΕ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΑ ΤΑ ΩΜΟΡΦΑ ΠΟΔΙΑ;

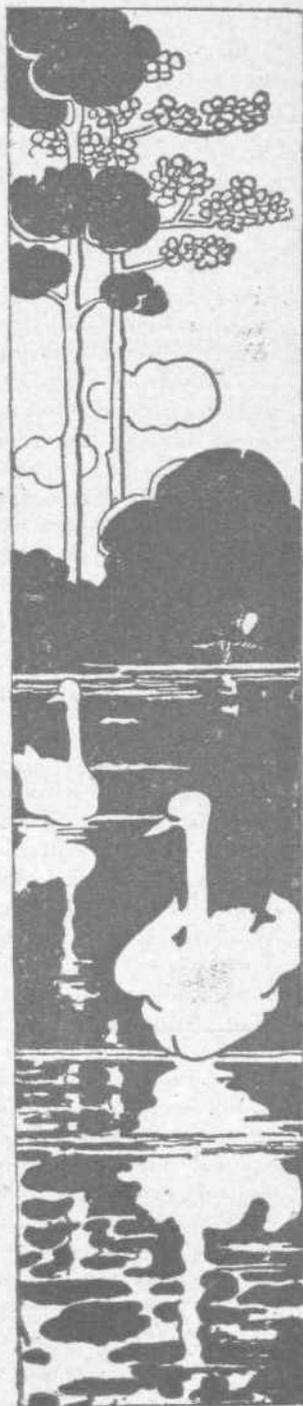
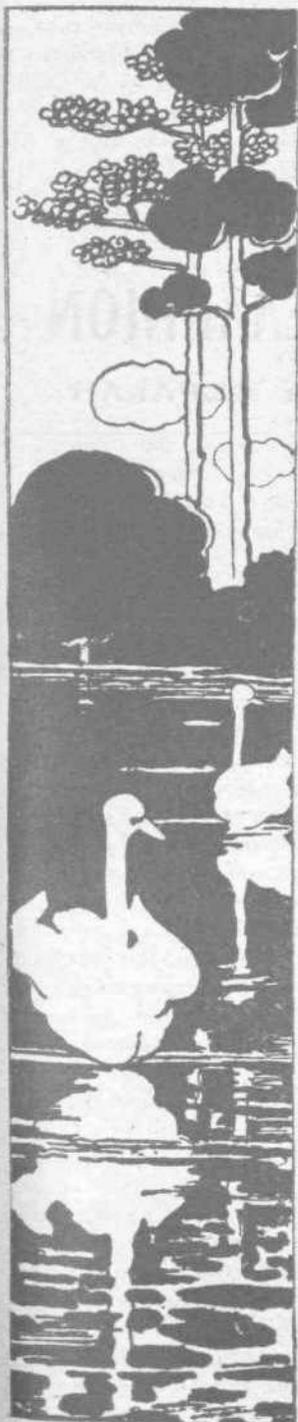
Κόρη παίξουσα τοὺς καταγάλους

Τὸ περιώνυμον ἀγάλμα του Μερζιμοταϊ

Ἡ «Σταύρωσις τοῦ μεγάλου Γάλλου τολ-
λιτέχνου «Μπουρχερὰ»

Εἶνε κληρονομικὰ τὰ ὠμορφα πόδια ; Ὑπάρχουν διάφοροι τύποι ποδῶν ὅπως ὑπάρχουν καὶ διάφοροι τύποι μορφῶν. Τὸ σχῆμα τῶν ποδῶν τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν ἀγαλμάτων. Ποῖος τύπος τένει νὰ ἐλικρατήσῃ ; Ὑπάρχουν σήμερὰ ὠμορφα πόδια ; Ὅλα αὐτὰ θὰ τὰ ἴδῃτε εἰς τὸ ἐνδιαφέρον ἄρθρον ἐν τῇ 8ῃ σελίδι.

ΟΝΕΙΡΑ ΘΕΡΙΝΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟ !!

Επιούσια κ' έργο τέλος πάντων. Η θεά Τύχη με ηνώνουν άρνούτως. Πώς νομίζετε; Έκέρδινα τον πρώτον αριθμόν του λαχείου. Εύλογος ο Θεός. Τρίτω άκόμη τα μάτια μου και δέν τό πιστεύω. Και όμως είνε αλήθεια ότι τα χρήματα βρίσκονται στην τσέπη μου. Επί τέλους, αδελφέ, ήταν καιρός παιά έ πετα από τόσες άπογοητεύσεις. Ρίχνω μια ματιά γύρω στην κάρτα μου. Πώ, πώ. Πώς κατόρθωνα να ζω μέχρι τοδές μέσα σ' ένα παληόπουτο, χειρότερο και από καλόδα; Για ιδές παραθύρα. Για ιδές κουρτίνας. Για ιδές έπιπλα. Δεν δωστό πλέον. Πρέπει να έβγω έξω να αγοράσω εκείνο τό ωραϊάντο τούζορο σπλίτ ποτ' είδα ότι πουλείται για 40.000 δραχμές. Τι φίληρό. Αράζω τό καπέλλο μου. Α, ήμουν ένας έλενος ως τώρα. Τι σκαλω μνή ημειούπλκα. Τι κηλίδες με την όα. Και όμως έβγαίνα ως χδές χωρίς να τρώσω μαι. Αι' τό σακάκι μου; Ακούς, μουρ' να θραίνω με μανίκια μουλωμένα. Τι πατιλό κ. Σάν θράκα. Και τά παπούτσια. Οδτε σό λες, οδτε τακούνια. Πρέπει να άλλαξω έντελώς. Ένα γράμμα στο ράπιτ. Άλλο σόν κα πέλλο. Τρίτο σόν παπουτσί. Τίτατο σόν κατασηματάξη άπορορούχων και λοιπών. Τόδες προσκαλώ όλους καταπειρόντως. Σε πέντε λεπτά ήλοι φθάνουν σκνθωσπόι. Έξάλ λος από την χαρά μου τόες φωνάζω. Έδνυχία, παιδιά. Χαίρετε και άγαλλιάσθε, ο μωδός ή μών ποιός εις τό έξής.

- Τι συμβαίνει μουρ' ;
- Κέρδινα, αδελφοί μου, κέρδινα.
- Ποι' μουρ' ; Στο μπλιάρδο ;
- Όχι, αδελφοί μου, κέρδινα πολλά.
- Α, σό πόσοι.
- Όχι, βρε κουτό, κέρδινα τον πρώτο του λαχείου.
- Ε, τί ; Και γουράνουν τό μάτια τους επάνω σό λαχείο και στην έφημερίδα.
- Βεβαίως, τώρα θα πληρωθώ για τό σακ κάκι, ή ;
- Και έγω για την ημειούπλκα.
- Και έγω για τά ποικύμια.
- Καθώς και γώ για τής περιώνες σό λες.

Βοή αδερφέ, τρέξαιε να μου φέρετε κάδε ένας από τά καλλίτερα είδη του, θέλω να ντυ θώ καινούργιος. Πίτ., καινός έγειναν και χά ήχαν. Ός διον κλίσοο όμως την θύρα, να σου ειδοβόλλον ήλοι ο ένας κατόπιν του άλλου άκοιλονθάνουν από λεγαύνας ύπηρετών, φοροτομένων τās παραγγέλιας.

- Κύριε δείνα, αρχίζει ο ένας, τα καλλίτερα μου κοινοποιύμα. Απαλέξαιε. Απαλέγοί ένα μαθρο κοινοποιύ, οάν έκαστού. Πόσο κοστίζει ;
- 160 φράγκα, κύριε Δείνα.
- Να πάρε 200. Σου πληρώνω τό χρέος μου και τό υπόλοιπο πορμπουάο.
- Έυχαριστώ, ευχαριστώ. Τι γενναόδορος. Μη μās χρησιμοποιήσε κ. Δείνα. Χαίρετε !
- Τα καπέλλα μου κ. Δείνα. Όρίστε. Εί νε τά καλλίτερα. Από έδω 20 δρ. τοίτο 35, τοίτο 60, τό άλλο 80, εκείνο που κρατάτε είνε τό καλλίτερο 160 φράγκα.
- Αυτό θα κρατήσω.
- Όπως αγαπάτε κ. Δείνα.
- Σου όφείλω 15 δραχμές και 150—165. Πάρε 180 δραχμές. Δεν θέλω ρέστα.
- Ω, ευχαριστώ πολύ, κύριε Δείνα. Θα έμειθα πάντως εις την διάθεσί σας.
- Κύριε Δείνα τα παπούτσια μου. Τα καλλίτερα έννοστα. Έκείνα κεί, τά μεταξοτά με λουστούρι είνε τά πλέον οίκ. 200 δραχμές μόνον κύριε Δείνα.
- Ατά λοιπόν κρατώ. Σου όφείλω πόσα ;

— 10 δραχμές κ. Δείνα.
— Να πάρε και σό 240 δραχμές. Τα λοιπά πορμπουάο.
— Έυχαριστώ κυρία μου, κύριε Δείνα. Χαίρετε.
— Κύριε Δείνα τα ποικύμια μου, ή γραβάτες μου, τά κολλάρα μου, ή κάλτσες μου, όλα από τά καλλίτερα. Διάλέξαιε. Έκείνο 35 δραχ., τοίτο 20, τό άλλο 50, τό παρέκει τό καλλίτερο 120. Όρίστε.
— Κρατώ 6 από αυτά.
— Όρίστε και κολλάρα και μανικέτια, πόσα ζεύγη κάλτσες, κύριε Δείνα και πόσες γραβάτες ;
— Από μία νιούζινα, προς τό παρόν.
— Αμώσως τό τραπέζι μεταβάλλεται εις προθήκη έμπορικου καταστήματος.
— Πόσα στοιχίζουν ;
— 900 κύριε Δείνα.
— Να, πάρε 1000. Δεν θέλω ρέστα.
— Ω, ευχαριστώ, ευχαριστώ. Άλλο τί ποτε ;
— Τίποτε, αλλά μη λήθμοναίτε να μου στείλατε εν αγοράσίον αυτοκίνητον.
— Πολύ ευχαριστως. Προσκυνώ.
— Αρχίζω να ντυνομαι. Εντύθηκα. Αίτις ή ακούεται ένα μουγκοτιό και ένα αυτοκίνητο σιαματά εμπρός στην έξόδουρα. Καταβαίνω γρήγορα, πηδω μέσα, δίδω τη διεύθυνση τού πολυώνου τρισόφου σπιτιού και εκείνο τρέγει άγγυμωδός. Καθ' όδον έβλεπω σ' ένα ύπότασο ένα άλλο με την έπιγραφή «Ποικίλια» Σταματώμεν και τρέχω προς αυτό. Εύρισκο τον κύριο, τοι' λέγω ότι θα τό αγοράσω, τοι' δίνω καπέλο και ένδ, εκείνος γουρουνει τά μάτια του, έγω πηδω σό άλλο και έξακολουθώ τον δρόμο μου. Φθάνω σό σπλίτ που θάγοράσοο. Πληρώνω τον σωφρο και αναβαίνω. Η κερία τοι' σπιτιού λείπει. Με υποδέχεται ή κόρη της, μία χαριτωμένη δεσποινίς, εις την όποιαν και άνακινώ τον σκατόν μου. Έν τω μεταξί έοφεται και ή όραση χήρα μαμά της. Η σμφω για λήγει τό σμυθόλαια γίνονται και έγγυρλω τός 40.000 δραχμές. Η δεσποινίς όμως με παρακαλεί να τής κάσω την χώνη να μη άποπέσω την θαλαμπαλόου τον, αλλά να την κρατήσω αυτή, άφοι άλλως τε είμαι μόνος.
— Αλλά πώς σάς ειπε δεσποινίς, ότι σκατό τοιούτόν κ. ; Ακόμη και σεις ειμπεσειτε να μείνετε μαζί μου δσον καιρό θέλαιτε σόν σό σπλίτ σας.
Με ευχαριστούν για την ευγένειάν μου, με άποχαριστούν με θέα μειδιώματα σοι άπλοχούτα. Κατόπιν έγω πιέσω τό κουμπι και έοφεται ή θαλαμπαλόου μου παιά. Τής φιλδοσώ ένα είκοσάφραγκο σό χέρι και άλλο τόσα σιδηά σά χείλη και τής λέγω να μη έτοιμάση ένα ψυχρόντοπό. Έμείνη άπέσχεται ευχαριστημένη. Έπιστρέφει σέ λίγο και μου άναγγέλλει ότι είνε έτοιμο. Με δσηθεί να θράλω τό σακάκι και τό ζελέκι και με όδηγει σόν λοκ τρώνα. Μπαίνω μόνος μου τότε, έγω, αλλά μόλις ένδύθηον σό νερό, ηοθάνθηον σήρη και... έξόνηγα. Αγοράζω με την πόνην μου πεντάρα μία έφημερίδα, αλλά οδτε ήπάχει με ταξί των κροστάντων άρωμίων κανέναν τοιούτο που να μοιάζει τοι' ιδιού μου. Όλα ήσαι φρέμιατα και μόνον ή... ψυχρολουσία παραμυγκότης.

Εύξεννοίπολις I. ΒΑΡΝΑΙΟΣ

ΑΙ ΛΑΙΔΑΡΙΤΟΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ

Η μικρά πλουσία μοναχοκέρη. — Δεν μου λές Κατερίνα, από ποι' έργοντα τά παιδάκια ;
— Η νταντά. Αγοράζονται.
(Η μικρά πονηρά κοινοστένεται). — Δεν τό πιστεύω... με γελώ.
— Και γιατί δεν τό πιστεύεις ;
— Με γιατί τότε σί φτωχοί ναχουν περισσότρα ; ... Ν
— Η νταντά μένει μάκραιο.
B. Γ. ΒΑΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΡΔΙΑ—ΘΑΛΑΣΣΑ
—*—
(B. Ούγκο)

Με την καρδιά μου ή θάλασσα οάν αδελφούλα (μουάκι.)
Σύννεφα καθρεζίζονται στή μιά κ' ένδ τά (μοιάζει)
αυτά γοργά πετούνε.
Έπιίδες χροσοφτέροισες και στην καρδιά μου (τάχα)
μήπως δέν καθρεζίζονται για μία στιγμή μου (τάχα)
κ' άγρότοιτες περνούνε ;

Με την καρδιά μου ή θάλασσα οάν αδελφούλα (μουάκι.)
Έχουν κ' ή δύο τους κίματα, τής μιάς τό κ' (μα σπάζει)
σ' άγορευμένο θούργο
Η άλλη σέ σοντρούματα σκούρα τά όνειρά μου και μου τά φέρνει άνημνησες μέσ' στην άπειλί (πισιά μου)
παντοτεινά τά τάχως.
Αθήνα ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΟΝΗΣ

ΠΑΙΔΙΑ : ΠΑΙΔΙΑ : ΠΑΙΔΙΑ !

ΜΙΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΠΟΤΕΛΟΥΜΕΝΗ ΠΕΡΙΠΟΥ
ΑΠΟ 1500 ΣΕΛΙΔΑΣ

ΜΕ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
ΜΕ ΑΣΤΕΙΑ, ΜΕ ΑΝΕΚΔΟΤΑ
ΜΕ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΙΑ
ΜΕ ΠΟΙΚΙΛΙΑΣ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ
ΚΑΙ ΜΕ 5 ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΑ ΕΞΗΣ

1. ΚΑΛΔΙΟΣ ΜΠΟΜΠΑΡΝΑΚ (Υπό Ίουλιού Βέγγ)
2. ΤΟΜ ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΠΟΥΛΟ (Υπό Μάρκ Τουαίν)
3. ΤΟ ΕΥΠΝΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΡΙΜΙΟΥ (Υπό Τζάκ Λόντον)
4. ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΤΩΝ ΑΘΩΩΝ (Υπό Μάρκ Τουαίν)
5. ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ (Υπό Τζών Φιννεμπερ)

ΣΑΣ ΤΑ ΔΙΔΟΜΕΝ ΟΛΑ

ΑΝΤΙ 5 ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΩΝ

ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Μόνον τά πέντε μυθιστορήματα για να τ' αγοράσάτε εις τό πρωτότυπον θά σάς έστοιχίζον 30 δραχμές, δσον έτοιχισα και εις ήμάς. Ατλαδή

ΚΕΡΔΙΖΕΤΕ 25 ΔΡΑΧΜΑΣ

Από τά μυθιστορήματα μόνον, μη ύπολογισμένον των διηγημάτων, των ποικιλιών, των ανέκδοτων, των επιστημονικών περιεργων κλπ. κλπ.

ΣΤΕΙΛΑΤΕ ΑΜΕΣΩΣ 5 ΔΡΑΧΜΑΣ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ «ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ»

Σημ. Οι εκ των επαρχιών παραγγέλοντες πρέπει να στείλουν 6 δραχμές δηλ. 5 δραχμές διά την διβιβλιοθήκη και 1 δραχμήν διά τά ταχυδρομικά τέλη.

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ
ΑΙ ΔΕΣΠΟΙ, ΙΔΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΚ

Μία επίσημη μου σέ κάποιον φίλο σπλιτ έδωσαν αίτια ν' ανοιχθή μια δανάτη συζήτηση για τό Έλληνικό θέατρο και τον πόθο, που τώρα έσχάτως, ζοχισαν ναχουν για αίτο τά κηρίτια.

Η κόρη του σπιτιού, ένα λεπτοκαμωμένο κορίτσι, τοι' όποιον ή εκέλιπτους των χαρακτηριστικών ήχοων σιγναι που σέ έκαμε να νομίης, ότι πρόκειται περι μās κούκλας, δι' ή καταγορεύσιον επισημοποιών προσπαθούσε να μās πείση ότι τό πόθος ένδς κοριτσιού για ν' άνεβή στην σκηνή αυτό είνε τό άκορον άκορον τής καλλιτεχνικής διαπαισίως του.

— Ένα κορίτσι, που γώ τον ένα ή τον άλλο λόγο άδυνατεί να ζήση την ζωή της σύμφωνα με τάς σημερινάς απαιτήσεις τής κοινωνίας, που θέ μισοέση να ζήση την ζωή, που όνειροίεται, την ιδανική ζωή, την ουσική ζωή μās νέας, που άλλοι, παρακαλώ, παρά σό θέατρο ;

— Τι έστρέλλαναν τά μυθιστορήματα, ειπεν ο πατέρας της.
— Και τό πιάνο, προσέθεσε έγω.
— Γιατί με κρίνεις έντελώς έπιπόλατα ; Εκείνο που όνομάζουν καλλιτεχνικό αίσθημα είνε, φίλοι μου, ένα πράγμα που κάθεται μέσα στην ψυχή τ' άνθρώπου και προσκοσμούμενο με την καρδιά, πετάει σπιδες. Τής σπιδες αυτές πρέπει να τής έξωτεροποιή κανείς, ειδ' άλλως υπάρχει φθόος να τον κατακόψουν.
— Έχω την ιδέα, ότι και μέσα σό σπλιτ σας μισοίτε να τής έξωτεροποιήσετε τής σπιδες αυτές.
— Πολύ καλά. Ας ύποθέσωμε ότι μου έρχεται ή δεξίς να καθήσω σό πιάνο και να παίξω μια αυτοσχεδίο οίνθησάι μου. Έ, λοιπόν, έξέριτε τί θα συμβή τότε ; Θα με πάρουν σό σπλιτ για τρελλή και θ' άρχισουν να κλαίνε. Αν πάω έποθέσωμε, ότι μουχεται ή δεξίς να ρίξω όλο τό καλλιτεχνικό μου αίσθημα με σα σέ κάποιον τραγοδι νά έξέριτε και τότε τί θα συμβή ; Θα με πάρουν για έρωτευμένον και να μ' έμπαδίζουν να θραίνω έξω, θα έπιτηρούν την άλληλογραφία μου, τό ημερολόγιό μου, θα δάχουν κρυφά την τσάντα μου και κάτω από τά μαξιλάρια μου κ' άν τυχρή και θγώ καμιά φορά έξω θα με παρακολούθουν.
Βλέπει λοιπόν, ότι μέσα σό σπλιτ του κανείς δεν μπορεί να δώση δρόμο σό καλλιτεχνικό αίσθημα, που πλημυγρεθ ήλο τό είνε του. Τι άλλο λοιπόν άπομένει παρά τό θέατρο ;
— Υπάρχει όμως εκείνη ή κακή πρόληψη σόν Λαο, ότι κάθε κορίτσι, που άποσπίζει να άνεβή σό θέατρο...
— Είνε για τον διάβολο ποκέοι, σινεπλή ρωσων ο μπαμπάς της.
— Τι μου λέτε. Ας με πούν μια Σάρα Μπερνάρ, μια Ροζέν, μια Σαρτέο, μια Κριβέλη κ' άς έχουν την ιδέα, πως είμαι για τό δικέ θελο ποκέοι. Δεν σάς λέω. Η σερνόντρια του Ρομπερθ θούοικε εύκαιρία να γυρίση τον κόσμο ανάποδα με τής φωνής της, διων μια κόρη οικογενείας άνεβή στην σκηνή. Βεβαίως μια που άποσπίζει ν' άνεβή σό θέατρο έχει ένα όφην της πολύ καλά, ότι μωρικαι έλευθεριότητες τής είνε απαραίτητες για την προσκόλη της, για την δεικνοποιή των όνειρων τής, για τό σμφέρον της επί τέλους. Παραδείγματός χώνη μια νεοκαταγομένη του θεάτρον δέν μπορεί παρά να σιννασπίζεταί κάπως όχι τυχοά τον διευθυντή του θεάτρον τής, τοις δημοσιογράφους, τοις συγγραφέας και εν γενεί κείθε ένα, που έχει άμωσον σχέση με τό θέατρον.
Στά τόσα τοιμήρα, αλλά και γευαία λόγια τής δεσποινίδος, φθόος μ' έκατέλαβε. Μοι' εφνηκε για μία στιγμή, ότι ο πατέρας της σπικόθρη άπάνω κ' έτοιμάζονταν να την πωροβόληση.

Η ΚΥΡΙΑΚΗ

ση. Έγελόσθηκα όμως. Ο πατέρας της καθόταν στην πολυθρόνα οάν άγαλμα. Τα τελευταία λόγια τής κόρης του τον είχαν άπολυθόσει.

Η προαλειφόμενη για ήθοποιός δεσποινίς, άφοι μās έστράταε σοκολατάκια εκάθησος πάλε κ' έονέχισος.

— Ποι' λέτε... Δεν είνε μονάχα ή ανάγκη τής έξωτεροποιήσιως τοι' καλλιτεχνικού αίσθηματος, που θα με όδηγήση σό θέατρο. Είνε και κάτι άλλο σικωότερο αισθηματικό και ερισότερο ήλιπτικό. Η κοινωνική ανάγκη του να παρουσιάζεται μια κόρη στην κοινωνία επρόσποπος. Έξέριτε σημερα τί κοστίζει για να θραίνη μια κόρη έπως πρέπει, αλλά όχι πολύ πλουσία, σόν κόσμο κομμάτι εντροσοσση. Χίλια δυο μικροπράγματα, τά όποια όμως δσο κ' άν είνε μικρά λάντοις έχουν άξία μεγάλη και τιμή μεγάλητερη. Μια κόρη λοιπόν, που έχει άπασοδή ποτε καλή φωνή και κάποιια ιδέα καλλιτεχνική, ήμα ιδή πως τό να παρουσιάζεται επρόσποπη αυτό την στενοχωρεί πολύ, δέν έχει να κάνη τίποτε άλλο παρά να ηηθήση σό θέατρο. Η ύποδοξη της θα είνε έπιτηχής. Αυτό είνε δέβασιον. Το κόσμος διγνάει σημερα για νέας ήθοποιούς.

— Όποτε οάν να λέμε, τό πήρατε άπόσοι να ηηθήσετε σό θέατρο ;
— Αντι άλλης άπαντήσεως, ή νέα έβγαίλε με σα από την τσάντα της μια μικρά κόκκινα και μου τώδειξε. Ητανε προσκλήσεις για τό θέατρο, για την θραειά, που θα έντεμποιοντάριζε.
Ο πατέρας ευφραδής πλέον προ τέτελεσμένου γεγονόσος, σπικόθρη σιγά, έπιτήρσιος την κόρη του, τής έπιασε τό χέρι και χαζευτάχαϊδενά τής ειπε, διακινδυνεύων μια σμυθονλή, που τό έπέδωλε ο πατρικός του έργοι σμώς, ο άλογισστος.
— Δεν με φοβίξει παιδί μου τό θέατρο, οδτε ο διευθυντής του θεάτρον, οδτε οί συγγραφείς πούερες προήτητα. Από κείονες τοις ηημοσιογράφους να φιλτζέσαι μοναρά.
ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΛΥΙΑ

ΖΗΤΩ Η ΙΑΤΡΙΚΗ

— Ταμάχος : ο καμμένος ο Δημητράκης πέθανε.
— Τι λές βρε αδελφέ. Μα πόσες μέρες περάσανε άπότο ειχε άρρωσθήση ; Μήτε έβραμάδα.
— Ναί, και πρέπει να μη ξεχνάς ότι τόρα ή ιατρική έκαμε μεγάλας προόδους.

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΚΑΙ ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Αί πρώται έπιστολάι των μελλονόμενων γράφονται επί σπιλινού δρομαπόδου χάρτου, ένθ κ' τελευτάια επί χαρτοσήμου. Αί πρώται τελευτών κ' Σας μέχρι τ' άραου, αι δέ τελευτάια κ' πηχεροίσιος δικηγούσος.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΤΕΙΑ

Σικατενή νύχτα. Εμείνη σαζάκιος. Ο ταξειδάτης εύρίσκαται μόνος και χάνεται μέσα σόν δρομαίον του δρόμου. Προχωρεί και φθάνει επί τέλους εις ένα σπυροδρόμο. Έκει άνακαλύπτει ένα σπύλον με μία έπιγραφή. Αλλά πως να διακείση τό ένομα με αυτό τό σπυλάκι ; Έντεινεί τάς δυνάμεις του και άναμυρτζάει ες τών καθύπερον σπύλον. Έπάνω φηλά προσκολλάται γεφές, και σέ λίγο κατορθώνει να άνεβή ένα σπύλο. Και διακόζει «Προσέχ'... νεοκαμμένον».

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ
ΣΤΟΝ ΓΚΙΩΝΗ

Κλαυθμησθή άκούεται
που την καρδιά πηχγόνει
σό ζουτομένο τό κλαδί
φιλή ή φωνή, τοι' Γκιώνη.

Στην τσέπη χάρι κ' όμορφιά
σής νύχτας ήτην γαλήνη
στην ήρεμιάν τής ψυχής
και στή χλωσή Σελήνη,
Που άσημμένα φάνηκε
οάν να φορξ' στεφανί
απ' τό δονού τό ήψηλό
τοις πόνοους για να γιάνη.
Τρέξει σό κάθε τίναγμα
τό δροσορό κλωνάρι,
δογγά τό γέροκο κορμί,
που δύναι να πάρη.
Τραγοδύσοι τον πόνο σου
πολλά, που ή νύχτα μόνος
σου θεραπειεί τοις καύμους
και σου σκούρα τον πόνο.
Μη θέλης με τον τόνο σου
να χόση την γαλήνη,
τό άσημνέιο της τό φώς
να χόση ή Σελήνη.
Κ' όσες καρδιές επόνεσαν
Γκιώνη, μη θέλεις πάλε
να σκούφον με παραπόνο
έ' άκούρασο κερζάκι.
Γλάνκαε τό τραγοδι σου
στην όμορφιά την τσέπη
και ανακούφισο γλυκαία,
σέ σέ αυτή θα δώση
Ψιλή, ψιλή άκούεται
τρεμουλασθή τοι' Γκιώνη
φροντίσα που διαλαίει
τον πόνο του απ' τό κλώνι.
Καλάμα Α. Χ. Έδαχοποδύλον

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΤΗΣ "ΚΥΡΙΑΚΗΣ", ΚΑΙ ΤΗΣ "ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ,"

Πρωτεούσης - Πειραιός - Έπαρχιών
Με την καθιέρωσιν των μηνιαίων συνδρομών εις την «Κυριακήν και την «Νέα Γενεά», που στοιχίζει μόνον 40 λεπτά, άνοίγεται ευφραντόν σιάδιον ενεργείας εις τοις φίλοις των περιοδικών μας.

Έκαστος από αυτούς είνε εις θέον δάν καταβάλλη την άπαιτούμένην ενεργείαν να έγγράψη δέκα κατ' έλάχιστον δρον συνδρομητάς.

—*—
Η άποστολή των φύλλων εις τοις συνδρομητάς θα γίνεται τακτικωτάτη. Θα πέρουν τό φύλλο την ιδίαν ήμέραν και την ιδίαν ώραν—ίσως και πρωτιτερα— ήσως και οί άγοράστοις από τοις δρομάς ή τά κίβια.

—*—
Όσοι θέλουν άμλοκερδώς να έργασθον ύπερ τής διαδόσεως των περιοδικών μας, δόκονται να τό πράξουν ικανοποιόντες οδτω την προς αυτά άγάπην των και έπιμυρίον των.

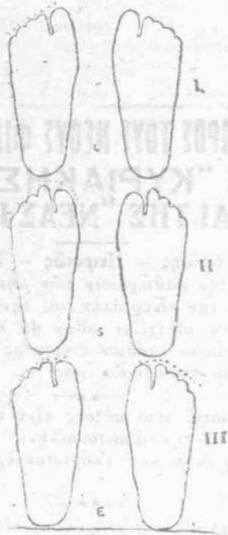
—*—
Εις τοις θέλοντας να έχουν μίαν άμοιβήν εκ μέρους μας, ύποβάλλουμε τάς έξής προτάσεις :
Ο έγγράφων δέκα μηνιαίους συνδρομητάς εφ' όσον διαρκούν αι συνδρομαί των, ή εφ' όσον τοις παύοντασ φροντίξη να τοις άναπληρωθ' άλλων θα λαυβήθη δωρεάν και τό δύο περιοδικά μας.

Εις τοις έγγράφωντας επίσης θα δίδονται δωρεάν τά λευκώματα μας. Ίσως δέ και άλλα δώρα

Τίσιος ὀλίγοι ἀνθρώποι γινώσκουν, ἔτι τὰ πόδια δὲν εἶνε βλαβερὰ, ὅτι δὲν εἶνε ἐνὸς εἴδους, ἀλλ' ὅτι ἔχουν διαφόρους τύπους ποδῶν, ἔως ἐπιόχουν καὶ διάφοροι τύποι μορφῶν.

Μεταξὺ τῶν διαφόρων ἀνθρώπων ἐπιόντων συναντῶμεν τρεῖς κυρίως τύπους ποδῶν. Τοὺς τύπους αὐτοὺς οὐδὲν δεξιῶν ἢ ἐκίων μας. Τὸ ποδοῦν ποῦ εἶνε τὸ μεγάλο δακτύλου μακρύτερον τῶν ἄλλων, εἰς τὸ δεύτερον ὁ δεύτερος δακτύλος εἶνε μακρύτερος καὶ εἰς τὸ τρίτον ὁ μέγας δακτύλος καὶ ὁ δεύτερος εἶνε ἴσοι εἰς τὸ μέγεθος. Ἐάν σφόδρα μὴ γραμμῆ εἰς τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων τοῦ ποδοῦν τύπου ἢ γραμμῆ αὐτῆ θά εἶνε εὐθεία, ἐνθὲ εἰς τὸ δεύτερον εἶνε καμπύλη, ὡς βλέπετε, καθὼς καὶ εἰς τὸν τρίτον.

Μερικαὶ καθαροὶ φησὶ ἔχουν ἕνα τύπον ποδός, ὁ ὁποῖος εἶνε γαλακτοειδὴς δι' ἑαυτοῦ. Ὄντω οἱ Ζουλοῦ, οἱ Βάσκοι καὶ πιθανῶς πολλοὶ καθαροὶ Κέλται ἔχουν ποδὸν μὴ εὐθείαν γραμμῆν εἰς τοὺς δακτύλους ἐνθὲ οἱ Παλοῖσι, οἱ Βόσκει καὶ πολλοὶ ἀνήκοντες εἰς Ἀφρικανικὰς φυλάς καθὼς καὶ οἱ ἄραβιοι καὶ οἱ νέοι Αἰθίοπιαι. Ἐχουν ποδὸν μὴ γραμμῆν εἰς τοὺς δακτύλους καμπύλην. Εἰς πολλὰ εὐρωπαϊκὰ ἔθνη ἐν τοῖσι παλαιότεροι καὶ τοὺς τρεῖς τύπους ἢ χωριστοὺς ἢ ἐν συνδυασμῶ. Εἶνε ὅμοιοι βέβαιον, ἔτι μεταξὺ τῶν Ἀγγλων καὶ τῶν Γερμανῶν, τῶν Γάλλων καὶ τῶν Ἑλλήνων ἢ εὐθεία γραμμῆ τῶν δακτύλων ὅτὰ ποδία εἶνε κοινοτάτη.

Τέτοιον τύπον ποδός, μὴ εὐθείαν γραμμῆν δηλαδὴ, ἔχουν πρὸ 99 ἑκατοστῶ τῶν Ἀγγλων καὶ 81 ἑκατοστῶ τῶν Ἀγλιῶν. Ἐνα πολὺ καλὸν δείγμα τοῦ τύπου τούτου βλέπει εἰς τὴν εἰκόνα τῆς πρώτης ἐπιπέδου (ἀριθ. 1) ἢ ὅποια παρὸς τὸ ποδὸν Ἀγγλων. Ἄν ὅμοιοι εἰδέσασθαι τὸ ὁμοίωμα ποδὸν, δηλ. τὸ ποδὸν ἐνὸς μήκου γεννηθέντος θορόφου ἢ θορόφου ηλικίας ἐνὸς ἔτους θά εὐρωμεν μεγάλην διαφορὰν. ἐπειδὴ εἰς αὐτὸ τὸ ποδὸν μὴ τὴν καμπύλην εἰς τὰ δακτύλα εἶνε κοινοτάτη. Μόλις τὸ μικρὸν ἄρχισι νὰ περπατῆ τὸ ποδὸν οὐκ ὀκνῶν, οὐκ ἀνατιθέσθαι καὶ εὐθεία εἰς τὸν τύπον μὴ τὴν εὐθείαν γραμμῆν.

Πολλὴ ὀλίγα γινώσκουν διὰ τὴν πλαστικότητα τῶν ποδῶν τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου. Ὁ περισσότερος κόμος πιστεύει ὅτι ἅλα τὰ ποδία οὐ μόνον, ἀλλὰ ἐκείνων τῶν παιδιῶν εἶνε ὁμοία καὶ ὅτι μόνον εἰς τὰ ἑλληνικὰ ἀγάλματα θά

μπορῶσιν νὰ ἴδωμεν ὁμοίωμα ποδία.

Ἀλλὰ τί κάνουν τὸ ποδὸν ἐνὸς ἀρχαίου ἀγάλματος ἐξαρτῶντο; Τί τὸ κάνουν ὅρασι; Εἰς τὴν πρώτην ἐπιπέδου (ἀριθ. 2 καὶ 4) βλέπετε τὰ ποδία δύο ἀγαθῶν ποῦ ἔπαυον εἰς τὸ Βορὴ τερμινὸν Μονασίου τοῦ Λονδίνου. Ὁ ἀριθμὸς 2 δεκνύει τὰ ποδία ἐνὸς «Ἐρωῦν» καὶ ὁ ἀριθμὸς 3 εἶνε ἡ εἰκόνη «Νέας ποῦ παῖσι ἀποταγμένους». Τὰ ποδία αὐτὰ εἶνε σχετικῶς ἰσχνὰ, ὁ δὲ δεύτερος δακτύλος προεξέχει τοῦ μεγάλου. Ἀπὸ τὰ παραδείγματα αὐτὰ βλέπετε ὅτι τὰ ὁμοίωμα ποδία τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν ἀγαθῶν ἀνθρώπων εἰς τὸν τύπον μὴ τὴν καμπύλην γραμμῆν τῶν δακτύλων. Αὐτὴ ἢ καμπύλη συνδεδεμένη μὴ τὴν λεπτότητα τοῦ ποδοῦ ἀποτελεῖ τὴν φημιζομένην ὁμορφίαν τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ ποδοῦ. Ἡ «Σταύρωσις» τοῦ Μπουρκερὸν εἰνέχει ἰδιαιτέρον ἐνδιαφέρον, ἐπειδὴ βλέπουμεν εἰς αὐτὴν καὶ τοὺς δύο τύπους τῶν ποδῶν ὁ μὲν Ἰησαῦς εἶνε τὸν τύπον μὴ τὴν εὐθείαν γραμμῆν ἐνθὲ ἀπερίστασι αἱ Μαρία εἶνε τὸν τύπον μὴ τὴν καμπύλην γραμμῆν.

Τὸ ποδὸν τοῦ σημερινοῦ Ἑλλήνου δὲν εἶνε ὅμοιο ἐκείνου ποῦ βλέπομεν εἰς τὰ ἀρχαία Ἑλληνικὰ ἀγάλματα. Ἀλλὰ, θά πητε, πῶς ἦσαν τὰ ποδία τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, οἱ ὅποιοι ἐποῦζαν εἰς ἐπιπέδου διὰ τοὺς μεγάλους γλυπτὰς τότε; Ἀνήκον ὅλοι αὐτοὶ εἰς τὸν τρίτον τύπον ποδός ἀνεξάρτητον προσηγορευμένους; Ἄν πιστεύομεν. Ὑποθέτομεν, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνες ἀκοινοδοῦντες τὴν παροδόσιντα ἐλαθονότυπον ὁποῦ τὸν εὐνοηθῆσθαι ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Αἰθιοπίους ἀπὸ τοὺς ὁποῖους παρέλαθον τὴν γλυπτὴν τέχνην.

Σχετικῶς μὴ τὴν κληρονομικότητα τῶν ποδῶν παρατηροῦμεν, ὅτι ὁ τύπος μὴ τὴν εὐθείαν γραμμῆν τείνει νὰ ἐπικρατῆσθαι παντοῦ καὶ ὅτι οἱ ἄλλοι δύο τύποι μὴ τὸν δεύτερον δακτύλου μακρύτερον ἢ τὸν δεύτερον καὶ τὸν μεγάλου ἴσους οὐκ ὀκνῶν ἐξελίσσονται.

Ἄρα οἱ λοιποὶ ἢ φησὶς τελειοποιήσασθαι τὸν ἄνθρωπον τείνει νὰ ἀνικρατῆσθαι καὶ τὸν ποδὸν μὴ ἐκείνου ποῦ ἔχει τὴν εὐθείαν γραμμῆν τῶν δακτύλων θά ἐναντιῶσθαι τῆς, ὅτι οἱ σημερινοὶ μας γλύπται προτιμοῦν τὸν τύπον αὐτῶν. Καὶ ἐν τοῖσι τὸ ἀντικείμενον οὐκ ἀντιβαίνει. Εἰς τὰ περισσῶς ἀγάλματα θά ἴδωμεν προτιμῶν ποδός τῶν τῶν ποδῶν μᾶς παρουσιάζουν τὰ ἀρχαία Ἑλληνικὰ ἀγάλματα. Τὸ τοιοῦτον εἶνε μὴ τὴν γλυπτὴν ἀδικαιολόγητος μίσησις.

Ἐπειδὴ τὰ ἀρχαία ἀγάλματα εἶνε ὁμοίωμα δένεται ὅτι πρὸς τὴν νῦν ἡμεῖς ἐπιμένομεν εἰς αὐτὴν παραβλέποντες τὸ ἔργον τῆς φύσεως, ἢ ὅποια διαρκῶς μεταβάλλει, ἐξελίσσεται καὶ ἐπομένως θέλει ὄνει τὸν ἀνθρώπον. Ἄλλωστε ὁ τύπος τοῦ ποδός μὴ τὸν ποδὸν οὐκ ὀκνῶν, οὐκ ἀνατιθέσθαι σὴ μερὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλ' εἰς τοὺς πικρῶν.

Ἀλλ' ὡς ἀρήσομεν τὴν τέχνην καὶ ὡς ἐξετάσομεν τὴν ὁμορφίαν τῶν ποδῶν ἐνὸς παιδιοῦ. Καλλίτερον παραδειγμα δεικνύομεν νὰ εὐρωμεν ἀπὸ τὸ ἄγαλμα τοῦ Μπραῦσταϊν (πρῶτη ἐπιπέδου ἀριθ. 5). Τὸ ὄραγμα οὐδὲν δεξιῶν θανατοῖσι πῶς εἶνε ἐν ἀνατολῆν τὰ ὅποια φαινόμενα μεγαλεῖα τερα, ἐπειδὴ οἱ δακτύλοι εἶνε κωκαμένοι, τὰ ποδία αὐτὰ ἔχουν περισσῶς ἐκτετατὸν ἢ εἰς τὸ ὄραγμα τοῦ «Ἐρωῦν».

Τώρα θά πητε εἶνε κληρονομικὰ τὰ ὁμοίωμα ποδία; Ἀναμφιδόλου. Ὑπάρχουν σημερῶν ποδία καὶ θά ἦσαν ἀκόμα ὁμοίωτα ἐάν δὲν τὰ περιορίζαμεν παρὰ φρονίαν καὶ ἐν ἐλαθονότυπον περισσῶς ἐφροντιζα δι' αὐτὰ. Πολλὰς κυρίας ἐπιμελοῦνται τὰ ποδία τους ὅ-

πως καὶ τὰ χεῖρα των, γινώσκου δὲ μίαν χορὴν ἴσων ἢ ὁποία ἔχει ὁμοίωμα ποδία καὶ ἢ ὅποια ὅμοιοι ἔχει τὰ χεῖρα των. Μοῦ διηγεῖται ὅτι ἴδια εἶνε κατὰ φύσιν ἀπορροῶσα αὐτὰ καὶ ἀπορροῶσα πῶς τὴν ἐπιπέδου, πῶς εἶνε ὁ μεγαλύτερος ἐκτὸς τοῦ ποδοῦ νὰ τὰ κἀμῃ ἀγνώριστα. Ὅταν ἦσαν κομπούκι τὰ πόδια τῆς ἦσαν παραμορφωμένα, ὅπως εἶνε ὅλον τοῦ κόσμου, ἐπειδὴ οὐδέποτε ἐδῶσε προσοχὴν εἰς αὐτὰ. Ἐπορεθὲς ὅμοιοι ν' ἀνεβῆ σὴν σκηνήν, νὰ παρανοιάζεται γινώσκου γιὰ νὰ καταλάβῃ ὅτι τὸ ποδὸν δὲν εἶνε κατὰ τέλος πάντων, τὸ ὁποῖον πρὸς τὴν περιτροπὴν ἀνατίθεται αὐτὸ τὸ χεῖρα τοῦ ἐποδίου.

ΕΣΥΧΙΝΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

Ὁ οὐκ ἔργου πρὸς τὴν κυρία. Σοῦ ἀπορροῶν νὰ κνίγῃ εἰς τὸν ὄρθον καθὲ γάδαρον, ἐμένα τότε γιατί μὴ ἔχεις;

ΓΝΩΜΕΣ

Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς ἀλλόκοτη ἀπὸ τὸν μῦθον, ἀλλὰ τὴν κορίτσι εἶνε πῶς ἀλλόκοτη καὶ ἀπὸ τὰ ἔθνη.

Τίποτε σὴν ζωῆ δὲν εἶνε ὅτι φαίνεται πῶς εἶνε ἴδιος ἢ γυναικῆς ὅμοιος.

Ὅμοιοι ἢ γυναικῆς, θεάσαντο πρῶτος τάξεως ἀεραπόρους εἶνε τῶν ἰκανῶν εἰς πηχίσις διὰ τῆς φαντασίας των...

Κάθε γυναικῆ φαίνεται πῶς νομίζει, ὅτι ὁ προσορισμὸς σὴν ζωῆ εἶνε νὰ βασανίζῃ κἀποιον ὄνδρα.

ΟΤΑΝ Ο ΗΛΙΟΣ ΨΗΝΕΙ ΥΠΟ ΤΟΥ ΜΕΡΑΚΛΗ

Κάνει ζέστα, τρομερὴ ζέστα. Ὁ ἥλιος καὶ ἡ ἐπιτροπὴ ἀνταγμία τῶν ἀστρονόμεων καὶ τῶν ὁρῶν μου τρεῖσι τὸ μυαλό. Εἶνε χειρότερη ἢ Σαχάρα τὸ καλοκαίρι ἀπὸ τὸ κλεινὸν τῆς Παλλάδος ἄστου. Ἀ! ὅτὰ τὸν πνίξω, θά τὸν σκοπῶ τὸν βλάκα αὐτὸν τὸ Μιμήν καὶ θά τὸν τὰ ἐξερριζώσω τὰ χροῦσά του τὰ μαλλιά. Ὅτὰ σερβῶ πῶσω του καὶ θά τὸν κοπανίσω τὸ κεφάλι μὴ μὴ πῆτρα καὶ θά τὸν σκορπίσω τὰ μυαλά. Ἐπειτα ἂν ἡ μικρὰ Πριγκίπισσα πρὸς τὴν ἴσχυρὸν οὐ μέγα καὶ καλὴ θά ζήσωμεν μαζί μέσα σὴν βάρκα. Ἐπειτα θά τὴν σκοπῶ καὶ αὐτὴν. Ὅτὰ τὴν πνίξω.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐπιστολή τῆς Πριγκίπισσας. Ἐ; Ἐ; Πάντα τὸ ἔξω πῶς εἶμαι γινώσκου γιὰ νὰ γίνω μεγάλου συγγραφέου. Μεγαλεῖτερος καὶ ἀπὸ τὸν κ. Γ. Σενέπουλον. Ναι, πῆρα μερικὰ στρατόγραμμα γιὰ νὰ συγγραφῶ—δὲν ὑπάρχει πλέον χωρὶς τὴν Ἑλλάδα. Τὸ ξόδευσαν τὸ 8795693269 περιστατικὰ ποῦ φαινόμεν καὶ ἐβδομάδα. Τί ἥλιος, τί ἥλιος! Ὅμοιοι καὶ ἂν εἶσαι ἐνθὲ ποῦ μὴ διαβῆσι, ἂν δὲ σ' ἀρέσω μὴ μὴ διαβῆσι. Φέλιξ ἄλλο! Δὲν γράφω γιὰ σένα, δὲν γράφω διὰ τοὺς ἀναγνώστους, ὄχι, ὄχι, ὄχι! Γράφω γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου. Ἐπειτα θέλω! Δὲν εἶμαι καθόλου πρὸς τὸν Μιμήν. Καταλαθάσεις; Μοναχὸν ποῦ κάνει ζέστα. Ζέστα καὶ ὁ ἥλιος καίει καὶ τὸ ἀναθεματισμένον τὸ κεφάλι τοῦ Μιμήν λάμπει σὴν ἥλιον ποῦ θά μὴ κἀμῃ νὰ τρελλαθῶ ὁρισμένως.

Αὐτὸς ἔγραψε, ὁμοίωτα. Ἄλλα, θά μὴ πητε, ποῦ εἶνε ἢ ἀρχὴ τοῦ διηγήματος; Μοῦ εἶνε ἀδιάφορη ἢ ἀρχὴ. Τὸ τέλος εἶνε τὸ σπουδαῖον, ἀλλὰ τὸ τέλος δὲν ἐπῆλθεν ἀκόμα. Τὴν ἀπάντησα γιὰ πρῶτη φορὰ μέσα σὴν τράϊνον τῆς Κηφισιάς. Καθ' ἑλπὴν τὴν διαρκίαν τοῦ καροτάτου ταξιδίου τὴν κῆρυκα μὴ τὴν ἐπιμῶν ὡστε ὁ Μιμήν, ποῦ ἦταν μαζί τῆς σκηνῆς, εἶσε τὸ μονόκλ—τὸν βλάκα! ὁμοίωτα καὶ μονόκλ!—καὶ μὴ κάνει.

Ἐπειτα ἐνοχλητικῶς σὴν κυρία, κύριε. Σὰς παρακαλῶ, γυρίστε ἄλλου τὰ μάτια σας. Τὰ μάτια μου! Τί ἔχουν τὰ μάτια μου; Ἄς εἶνε. Ἐπειτα ἄλλου. Φέλιξ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ διηγήματος. Τὸ τέλος εἶνε τὸ καλλίτερον. Ὅτὰ τὸ βόλο σὴν τέλος. Τὸς ἀκολούθησα λοιπὸν. Τὴν κνίγησα ἐκείνη. Τὴν κνίγησα καθὲ μερὰ ποῦ ἐγγινε νὰ φωνίσθαι σὴν μακαρία. Φυσικὰ δὲν εἶνε πριγκίπισσα. Ἐ; Ἐ; ἀναγνώστη, ἔχεις τὴν ἀφέλιμα νὰ νομίζῃς πῶς εἶνε πριγκίπισσα ἐπειδὴ τὸ γράμμα; Ὅχι! Εἶνε ὁμοίωτα, χροῖμα μὴν, λεπτοκαμωμένη, πολὺ νεῶ—εἶνε πριγκίπισσα γιὰ μένα. Ἄν δὲν μὴ θελήσῃ ὅμοιοι, ἂν μὴ ἀπορρίψῃ θά τὴν πνίξω, θά τῆς βγάλω τὰ μάτια. Σὰς εἶπα πῶς τὴν παρακολούθησα. Ναι, ἔστε περισσότερο ἐπέμνη, τόσο μὴ ἀπέφευγε, μὴ ἀντιπαθῶσε μέγιστος ὅπου ἀνεκάλυψα, ὅτι μὴ εἶμαι καὶ τότε ὁ ἑαυτὸς μου ἐγγινε ἀνάπαυτος. Φυσικὰ μὴ φοβοῦμαι. Εἶμαι μεγάλου, δυνατοῦ ὄνδρα μὴ δυνατὸν γέροντὰ σὴν γαριφάλας. Μὴ ἀπέ-

φυγε ἀλλὰ δὲν ἐπιμελοῦσε νὰ μὴ πῆ τίποτε, αὐτὸ νὰ μὴ ἀγριοκαταξῆ. Φοβοῦμαι καὶ νὰ μὴ ἴδῃ θυμωμένον ἴσως. Μόνον μὴ φορὰ μὴ μίσησι. Ὅτὰ γλυκερὰ φωνή τοῦ μ' ἔκαμα νὰ λυώσω ὄλο.

—Ἄν ἐξακολούθητε νὰ μὴ κνίγητε, μὴ λέει, θά φωνάζω κανένα ἀστυνόμα.

—Καὶ σεις, τῆς λέω ἔξω, ἂν δὲν κοιτάζετε τὴ δουλειά σας, ἂν μὴ ἐξαναπειλάσετε θάρθω καὶ ὄτὰ πνίξω ἐκείνον τὸν βλάκα τὸ Μιμήν μὴ τὰ ξαναθεα μαλλιά. Τ' ἀκούτε;

Ἀπὸ κεινὴ τὴν ἡμέρα δὲν μὴ ξαναμίλησε. Μ' ἔβλεπε καὶ ἔτρεψε. Ἐπειτα πρῶτος τῆς ἡμέρας, ὅταν ἀφῆκε μὴ μερὰ τῆς ζωῆς. Δὲν τὴν εἶδα γιὰ πολλὰς ἡμέρας. Τρέχω σ' ἕνα ἀστυνομικὸν τμήμα, ἐπιπέδου τοὺς ἀστυνόμας καὶ τοὺς λέω μὴ ἐπιπετικῶν ὄφρα.

—Τί δίδου κάνετε, βρε, Ἐ; Νὰ πᾶτε ἀμέσως νὰ μὴ βρῆτε τὴν πριγκίπισσα, ποῦ ἔχει τὸν Μιμήν μὴ τὰ χροῦσά μαλλιά. Ἀπὸψε πρέπει νὰ ἔξω ποῦ κἀμῃ εἰσεμὴ θάρθω καὶ θάσας σπᾶσω ὄλο σὸ ἔξω.

Πραγματικῶς οἱ ἀστυνόμας ἔκαμαν τὸ καθῆκόν των. Τὴν ἐπομένην, τὸ μεσημέρι σὴς 2 ἔρχονται δέκα ὄπισθιμοι, ἀπὸ φῶς μὴ τοὺς πειράξω, τίθενται μπρὸς μου εἰς ἀνδροβασίαν γονυπετῶς μὴ τὰ ὄπλα γεμάτα καὶ λένε ὄλοι μαζί.

—Ἡ πριγκίπισσα καθὲ σὴν Φάληρο. Σὴν Παλατιῶ. Μὴ βίλλα μοναχικὴ, χροματισμένη γαλάζια μὴ κῆρυκα παραθύρα. Εἶνε ἕνα ποικιλοχρῶμα ἀπλοῦς ἀπέξω.

Βάζω τὸ καπέλλο μου, τρέχω ἔξω γρήγορα μέσα σὴν ἥλιον καὶ εὐρώμ μὴ τὰ ποδία γιὰ τὴν Λεωφόρον Σηνοῦ. Ἐπιπέδου νὰ θάσας γρήγορα ἐνθὲ τῆς ἡμέρας καὶ δὲν μποροῦσα φυσικὰ νὰ πάρω τὸ τράμ. Τρέχω, τρέχω πάνω σὴν ἀσπρὴ λεωφόρον φημιζομένους ἀμείλιτα ἀπὸ τὸν ἥλιον. Μόλις εὐρώμ σὴν Φάληρο, κολυμβῶ—μέσα σὴν ἔρρωτα. Τὰ μάτια μου μὴ τσοῦσαν ἀπὸ τὴν κῆρυκα. Εἶμαι ἀναμμένος ὄλο. Ἐνας ἀστυνόμας μὴ βλέπει καὶ μὴ παίνει κνίγη. Ὅτὰ μὴ πῆρε γιὰ τρελλῶ, γιὰ ἀναρχικὸν—ὅμοιοι ἔξω βράξω τὸν ρεββόλδερ καὶ ὁ ἀστυνόμας στρέφεται καὶ ὄρμα πρὸς τὴν ἀντικείμενην διευθύνσιν φωνάζοντας μέσα σὴν καταλευκὴν, φημιζομένους, ἐπιπετικῶν ἐγγινε τῆς Φαληρικῆς παραλίας. «Βοήθεια, βοήθεια!» Φθῶνος μπρὸς σὴν σπῆν. Νάσος. Ὁ Μιμήν. Στέκει. Ἀπὸ τὴν μὴ μεριά μὴ τρεβῶ ὁ ἔρωτας, ἀπὸ τὴν ἄλλην τὸ μίσησι μου πρὸς τὸν βλάκα αὐτὸν. Ἐχω δύο αισθητήματα. Ἄρ' ἐνὸς μοῦρχειται νὰ πῶσω κάτω καὶ νὰ κνίγημαι ἀπὸ τὴν μανία μου πρὸς τὸν καλῶνθρωπον αὐτὸν, ἂν' ἐτέρου μοῦρχειται νὰ βγάλω τῆς φωνῆς, γ' ἀρχίσω νὰ χορεύω ἀπὸ τὴν χαρὰ μου ποῦ εὐρώμ τὴν πριγκίπισσά μου. Ὁ Μιμήν κἀθετα σὴν ἴσχυρ, κάτω ἀπὸ τὴν τέντα ποῦν' ἐμπρὸς σὴν εἰσοδῶ. Προχωρῶ μὴ θάρθω.

—Στὸν ἴσχυρ κἀθετα, ὄρα κῆρυκα, ἐνθὲ ἐγὼ φημιζομένους, ἔβρασα μέσα σὴν ἥλιον καὶ τὴν κῆρυκα. Ἐνθὲ ἢ δὲ μὴ ἔξω, ἐνθὲ ἢ σπῆν μ' ἐπιπέδου ἐνὸς βράξω, βράξω, βράξω. Προχωρῶ, βρε, ὄρα, εἶπα ἐδῶ νὰ μετρηθῶμεν. Τί; Τὸ ρεββόλδερ; Τί πετῶ. Νὰ πιστεύομεν σὴν χεῖρα. Νὰ διαρκῶσθαι ὁ ἑαυτὸς τ' ἄλλον τὴν μὴν, τὰ μάτια, τὰ ὄρα. Νὰ σπαρταροῦμε. Νὰ παλαίσομε. Νὰ κνίγημαι γῆρυκα καὶ νὰ πέσομε σὴν θάλασσα ὄστερα. Σῆμα, σῆμα. Εἶπα, ὄρα, ὄρα. Δὲν εἶσαι τμή, δὲν ἔχεις τίποτε πάνω σου, ἀρῆσαι—αὐτὰ μοῦρχειται νὰ τοῦ πῶ, νὰ τοῦ τὰ βρονάζω δυνατὰ, ὄρα ποῦ νὰ βραχνάσω. Ναι! Μοῦρχειται νὰ διαρκῶσθαι τὰ χεῖρα μου, νὰ τὰ ὄρα. Μοῦρχειται νὰ πῶσω σὴν θάλασσα μέσα βαθεία,

νὰ πῶ, νὰ πῶ νερό. Ἀχ! Ἐνα κῆρυκα πῶνης μὴ περιβάλλει. Ποῦ νὰ πῶ; Ὅτὰ σκάσω! Ἡ πριγκίπισσα θάνε μέσα καὶ θά κνίγηται. Νὰ μὴ βλέπει τὰχα σὴν ὄντο τῆς, Ἐ; Ὁ Μιμήν δὲ μὴ κατάλαβε, δὲν μὴ εἶδε ἀκόμα. Ἄλλη μὴν ὄρα ἂν μείνω ὁ ἥλιος θά μὴ ἀποξηράνη τελείως, τὸ μυαλό μου θά μὴ φύγῃ, τὰ μάτια μου θά κἀμῃ ποῦ νὰ βλέπομεν. Λοιπὸν!

Ἀναγνώστη! Ἐπειτα, ἔπειτα. Τί διάλογο, ὁ ὄρμος σὴν πῆρε καὶ σένα; Ἄκου ὄκου τὸ σχέδιό μου. Ὅτὰ πῶ ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸν κῆρυκα, θά μὴ μέσα σὴν σπῆν ἀπὸ τὴν πρῶτην θύρα, θά πρῶτο μὴ σὴν εἰσοδῶ καὶ θά σκοπῶ τὸν Μιμήν. Ἐπειτα θ' ἀνεβῶ πάνω, θά τρέξω σὴν κρεβατοκάμαρα τῆς ὄρασις πριγκίπισσας, θά τὴν ἐκπνίξω μ' ἕνα φιλὸ καὶ θά γίνῃ δική μου. Ἄν δὲν δεχθῆ θά τὴν πνίξω, θά τῆς βγάλω τὰ μάτια. Μὴ ἐμπρέλλα μόνον νὰ εἶχα. Λίγο νερό. Ἐνα μέρος μὴ ἴσχυρ. Καὶ θά τῆς πῶ τῆς πριγκίπισσας μου.

—Ἐπειτα, γλυκερὰ μου, ἀγάπη, καὶ ἡ νύχτα εἶνε βαθεία. Μὰς καρτερεῖ ἢ βαρκοῦλα... Ναι, θά μποῦμε μέσα τὴν μὴ βάρκα. Ὅτὰ ζήσομεν μέσα οὐ μὴ βάρκα. Νὰ φύγομε ἀπὸ δῶ, νὰ φύγομε. Δὲν μποροῦ πῶς. Ἀρα ζῆ κανεὶς σὴν μὴ βάρκα μπορεῖ νὰ βουτήξῃ τὸ κεφάλι σὴν σὴν νερό, ὅτι ἔρα θέλει. Ἐχει νερό, βλέπει νερό, γαμίζει νερό. Ρίχνει νερό πάνω σου, πάνω σὴν ἀναμμένο τοῦ κῆρυκα.

Ἀναγνώστη! Πρῶτος, πρῶτος... Ποῦ κνίγη, βρε ἀδελφά! Τί συλλογίζομαι. Ἡ στιγμὴ ἔρχεται ἢ κρίσιμος στιγμὴ. Εἶπα, ὅτι θά πῶ ἀπὸ τὸ πίσω μέρος μὴ τὸ ρεββόλδερ σὴν χεῖρα καὶ θά τὸν—ὄ, σῆμα μὴ στιγμὴ—ἕνα αὐτοκίνητο διαβῶναι—νὰ κῆρυκα σὴν ὄρα. Θεῶ μου, πνίγημαι. Πρέπει νὰ πῶσω πρὶν καὶ, πρὶν πνίξω. Ναι, ναι. Εἶπα θά πῶ νὰ τὸν σκοπῶ καὶ ἔπειτα ἢ ἀμρτα, χροῖμα πριγκίπισσα θά γίνῃ δική μου. Ὅτὰ ζήσομεν σὴν βίλλα καὶ θά μένω ὄλη μερὰ—ὄλη μερὰ μέσα σὴν νερό, σὴν νερό. Προσέξεται. Τί εἶπα. Φοβηθῆτε το. Ὅτὰ πῶ καὶ θά τὸν σκοπῶ. Ἀ! μὴ βλέπει. Τώρα. Ἄν χάσω μὴ στιγμὴ ἴσως θάνε ἀργά. Σταθῆτε μὴ στιγμὴ. Τώρα. Ναι. ΤΩΡΑ!

ΤΕΛΟΣ

ΣΗΜ. «Κυριακῆς» καὶ τῆ Θεῶ ὄρα!

ΣΤ' ΑΗΔΟΝΙ

Νὰ το! ὄρα καὶ τὴν κοιλιά του καὶ νινάει τὰ γτερά του μὴ χροῦσά τὸ ἀηδονάκι καὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ πεταῖ καὶ ἀρχινῶ νὰ κνίγηται εἰς τὸ πρῶτον κλάδασι.

Τῆς ἀνοίξεως τὰ κάλλη χαροῦ καὶ γλυκωνάλλει μὴ τὸ πρῶτό του τραγοῦδι καὶ μὴ τὴν γλυκερὰ φωνή του θαροῦσι, λέει τὴν προσοχή του σὴν ὄρασι ἀγγελιοῦ.

Μόλις ἐφαίλει καὶ ἀρχίσω ἢ γαυαῖς καὶ πρῶτος καὶ τὰ ὄρα καὶ οἱ κάμτοι καὶ ἐκείνοτος γαυαῖς, καὶ ζωῆ καὶ εὐτυχία εἰς τὸν κόσμον ὄλον λάμπει

Παινέμον ἀηδονάκι καὶ ἀμείμνο ποῦλα, φέλιξ μὴ χροῦσά μεγάλη, πρὶν τὰ σύννεφα φανῶναι καὶ τὰ ὄρα μαρμαροῖσι σὴν χροῦσά τὴν ἀγκάλη.

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΑΔΑΜΑΝΤΩΝ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΒΑ' ΟΛΕΤ Μ. ΜΕΘΛΗ

(Ένα θανάσιον, μαγευτικόν Αγγλικόν Δείγμα.)

— Έτσι λοιπόν, μίς 'Αλίχη χορεύετε για χάρη ματα, ε; Χά, χά, χάλ... πρώτην ή κυρία Χουάιμπρουκ την χαριτωμένην καλλιτέχνηδα μέσα εις τήν σκηνάνην της πρώτης θέσεως του μεγάλου αμφοδίου «Μαρία» που έταξεδευν από Λονδίνου εις Νεάπολιν.

— Μά θέβαια, απειρήθη ή νέα. Και γιατί ε-χι, παρακαλώ; Έχω τήν μαρκά μου, ο οποίος εννοεί να έχη κάθε άνευ τω. Ο σίρ Έντγουαρντ Γκράχαμ έζησε πλούσια και θάταν άσχημώρητο να στερηθή σήμερα στα γράμματα εκείνου, που είχε σ' όλη του τή ζωή.

— Εκείνη τή στιγμή ή γκαρδ του πλοίου Έρρίκος Μάνερινγ, ή όποιος εκάθητο άντίκρυ των σήκωσ τα μάτια του από τήν εφημερίδα, που έ-διάβαζε και κύταζε τής δύο γυναίκες με κάποιαν έλαφράν έκπληξιν. Η μίς 'Αλίχη τή άντελή-φην και λιανίζομένη στην πολυθρόνα της του κά-νει με χαμόγελο τουαμπνίκο, κατεργάριχο.

— Μ' άκούσατε που λέω αυτό, γκαρδ και φυ-σικό θά έλάβετε κακήν ιδέαν για μένα. Δεν είν' έτσι;

— Όχι, μίς 'Αλίχη.
— Είνε ή άλληθα όμως. Η όμη και σκληρά αλήθεια.

— Τότε λοιπόν, ερρεβέ ή κυρία Χουάιμπρουκ δεν θά μετρούσαμε κι' έμεις να απολαύ-σασμε τόν χορόν σας, μίς;

— Πώς;
— Να χορεύετε εδώ μέσα στο θαπόρι. Θά ξετρελλανώνται όλοι αν τή αποφασίζατε.

— Θά τή έκανα εύχαριστός, αλλά δεν έχω μαζί μου τή φορεσιά μου τού χορού, που συνήθως φορώ στο θέατρο. Είνε ρυτιωμένη από κρέμ πεταχτό, λεπτότατο και φορτωμένη πολύτιμες πέ-τρες και διαμαντινά — φυσικά εννοείται, αλλά κάνουν τίσιαν εντύπωσι στην σκηνή... Χωρίς τή φόρεμα αυτό δεν μπορώ να χορεύσω.

— Εκείνη τή στιγμή είχαν πληροίσει στην πα-ρέα και άλλοι επίβαται, εν οίς και πολλοί κυ-ρία.

— Αν θέλετε μπορούμε να διορθώσουμε την έλαφιν, λέει ή κυρία Χουάιμπρουκ.

— Πώς;
— Σας δανείζω ή τή διαμαντινά μου. Και ή κ. Στήβενς από δω ε-εί δίδει τή δική της. Τέ-λος πάντω όλες ή κυρίες σας δανείζομεν εις διαμαντινά μας, αυτό τή καταφέρνω εγώ. Τι λέτε;

— Να σας πω. Αν δέχεται ή οίκονόμος τής πρώτης θέσεως να μου έτοιμάξη τή φόρεμα. Έχω ένα μεταξωτό εις τή όποιον θά μπορούσαν να ρά-ψουν τή διαμαντινά που λέτε.

— Κι' εγώ θά σας δώσω τή μαργαριτάρια μου, λέγει ή Κα Στήβενς.

— Κι' εγώ τή κολλίε μου από τή διαμαντινά, λέγει άλλη.

— Όλοι έπροθυμοποιήθησαν να δανείσουν για μιά νύχτα τή διαμαντινά των εις τήν χαριτω-μένην χορεύτρια, μιά φορά που ή κυρία Χουάιμπρουκ, γυνική κυρία τής καλλιτέρας άριστο-κρατικής τάξεως του Λονδίνου, προσερέρετο να διοργανώση την όρτην και εδώνεζε, ως εδώνεζε, ένα δαδύμα έαφύτιμο, που φορούσε με τής θα-δυνές της τουαλιέτες.

— Η είδησις, ότι ή μίς 'Αλίχη, τής όποιος ή άμορφη και ή χάρης είχε κάποιαν μεγάλην εντύ-πωσι εις όλους τούς επίβαται, θά εγόρευε, διε-κόθη άμέσως στο πλοίου και όλοι έπερίμεναν με άνυπομονήσαν.

— Και πότε να όρίσωμεν τή θραυά; Γιατί πρέπει να τυπώσωμεν και προγράμματα, την ή-

ρωτησαν ή λαίδυ Χουάιμπρουκ.

— "Α... Να σας πω. Η θάλασσα με παραέχει πολύ και για να χορέψω πρέπει να βρίσκωμαι σε καλή διάθεσι. Αυτό τή καταλαφάζετε. Τή θαπό-ρι καίτοι μεγάλο κινεμά άρκετά ώστε να με ζαλίξη κάπως. Λοιπόν, εγώ λέω να όρίσωμεν τόν χορόν για τή θραυά που θά φθάσωμεν στην Νε-άπολι, τί λέτε;

— Πολύ ώραία. Άφού μάλιστα, όπως μου ει-πε ή πιαίσχος, θά φθάσωμεν νύχτα στον λιμένα τής Νεαπόλεως. Θά σας φτιαχώμεν τή σάλα του χορού όσο άριστέρα μπορούμε. Τήν έχετε ιδή; Είνε πολύ άμορφη. Τέλειο θεατράκι. Να πητε και στην όρχήστρα τί μουσική θέλετε και να μην ένοχληθήτε για τίποτε. Θά τή φροντίσω-μεν όλα ήμεσι. Σας άρσει έτσι;

— Σας εύχαριστώ πολύ, λαίδυ Χουάιμπρουκ.

Τή άπογευμα τής ήμέρας εκείνης ενώ ή μίς 'Αλίχη κάθονταν πάνω στο κατώστρωμα μόντη τυλιγμένη με μιά μακριά μπερτα και κυττούσε τή θάλασσα, που έφευγε πίσω της, ένας νέος φηλός, σοβαρός, συμπληθτικός την έπλησίασε. Ήταν ή Έρρίκος Μάνερινγ.

— Σας άρσει διαρκώς να μένετε μόνη; τής κάνει με ειλικρινή οδοσιάν και εύγένεια.

— Χμ... άπαντ' εκείνη με παρηγορήσικη ύ-ρος, με πέρνετε για ρομαντική ύοσι; Κι' όμως δεν είμαι. Κουράζεται κάτω κανείς τόσο πολύ με τας κατά συνήκην συνομιλίας που είνε υπο-χρεωμένος να άκούη και να λέη. Από τόν κόσμο προτιμώτερο ν' άκούω τή γλυκή τραυόδι του νε-ρού.

— Σώπασε, χαμογέλασε πικρά και μιά μελαγχό-λιο δούρκωσε τή θαθειά της μάτια. Ο Μάνε-ρινγ, την κύταζε με σιωπή επί τινα λεπτά, έ-πειτα έτοιμος ν' άπομακωνή τής κάνει.

— Έχετε δίκιο. Είνε καλά να είνε κανείς μόνος κάποτε. Δεν θέλω να σας διακόψω.

— Δεν με διακόπτετε. Καθήστε. Νά, καθή-στε εδώ. Αν με διακόπτετε θά σας πώλεγα.

Και γέλασε τή παρηγορήσικη μικρό της γέ-λωσι κινούσα με κατεργάριχο ύφος τή ώραίη της κεφαλή.

— Ευχαριστώ, απειρήθη εκείνος κι' εκάθησε δίπλα της.

— Ακολούθησε μιά σιωπή μεταξύ τους. έπειτα εκείνη λέγει:

— Πώς σας φαίνεται ή ιδέα τής λαίδυ Χουάιμπρουκ να χορέψω στο θαπόρι.

— Πολύ άμορφη. Υποθέτω, ότι όλοι ε-ίχαμεν λόγον να την εύρωμονούμεν, που ε-ί καταφέρνε.

— Γιατί; κάνει ή μίς 'Αλίχη σπάζοντας στα γέλωτα μήπως με είδατε ποτέ να χορεύω προτή-τερα. Μπορεί ως χορεύτρια να μην είμαι και τί-ποτα.

— Φαντάζομαι ότι θά χορεύετε πολύ άμορφη.

— Γιατί;

— Έτσι αισθάνομαι.

— Τή θέβαια είνε, ότι λατρεύω τή χορό. Είνε πάθος μου. Έπειτα με κάνει να κερδίω και χρήματα. Και ή καμίνος ή μπαμπάς δε θά πα-ραπονήται για τίποτε. "Α... Είνε χρυσός ή μπα-μπάς μου και τή λατρεύω. Έχασα τή μητέρα μου από μικρά και με άνάθερε με τόσα χρίδια Μ' άγαπή τόσο πολύ. Δεν έχω κανένα φίλον στον κόσμο, ούτε αυτός ε-ίμαι άληθινά από μένα. Δι θά μείνω στην 'Ιταλία ειμή δύο έβδομάδας. Έ-πειτα θά γυώσω κοντά του. Καθένας, δλίπατα, στη ζωή του έχει και μιά ύπερτίωση, που τήν ά-νοχηλάζει ίσως καμμά φορό να κάνει τούαντο ποί δεν θά τή θεωρούσε σωστά. Ο σκοπός όμως τή άμορφαίνε έλα, όταν είνε καλός. Για τόν μακαπά μου εγώ χορεύω με τόση όρεξη, γι' αυτό είν' εύτυχής όταν δλέπω πένετ στο θέατρο.

— Έσταμάτησε και τή μάτια της ζάθησαν στο έαθος του όρίζοντος, που άρχισε να χρυσίη κα-θώς ή ήλιος έγύριζε στα δασυλιά του. Ο Μάνε-ρινγ τής κυτούσε τή μάτια συμπληθώς που μέσα έπαίζαν ή χρυσές και ή ροδίνας του δει-λινού ατμόσφαιρας πώς πλίκανε και πνώ στα κύματα. Τή κοίτησ από τόν τραυόσε χωρίς να ζήρη κι' αυτός καλά-καλά γιατί. Τού φαινεται πως έκλεινε μέσα της κάποιαν μουσική πίκρα που τούραζε τήν καρδιά της. Συχνά τή μειδίαμά της, τή γέλω της άκούα ήσαν σκεπασμένα από τήν πίκραν αυτήν. Από τήν πρώτην ήμέρα του παρουσιάσθηκε σαν ένας περιέργος τύπος άξιος μελέτης, πολύ ένδιαφέρων, έπειτα σιγά-σιγά ή-οβλήθη ζωηράν έπιθυμίαν να την πληροίση πε-ρισσότερο. Εκείνη όμως γλυστρούσε. Έμοιαζε σαν ένα πουλάκι που έπλησίαζε τή δίχτυα, έπαι-ζε μ' αυτό και τή στιγμή που νόμιζε πως τόπινα-σε, πως τή κατέχει έκανε γρήγορα φτερα και γάνονταν. "Αλλ' αυτό άκριβώς προσείλασε τόν Μάνερινγ. Νέος σοβαρός, μετρημένος, άρσιω-μένος στην έπιστήμη του, σπανίως άπεφύγετο να λαξοδρομήση από τή όδο του και καλή έστω και προσωρινώς εις αισθηματικάς περιπετειάς.

"Ενοιωθε όμως ότι μεταξύ τής ψυχής του και τής ψυχής τής μίς 'Αλίχης ύπηρεζε μιά οικειό-της, μιά συγγένεια. Κοντά της ή σκέψις τού εύρισκε κάποιαν άνεσιν. "Αλλως τε τή γειγνός, ότι όλοι την κοούραζαν, ότι έριχνε κατά πρόσω-πον έλων, σαν άνθρωπος που κουράσθηκε στην άνία του κινήσου που έναν θέβαια δεν ή'αν δι-κόσις της, αλλά τόν μελαχιρίζονταν σαν μέσον, τή όποιον τήν κοούσε άπομονωμένη, ότι άπέφυ-γε συντροφιές και όμως εδέχονταν την ιδική του, και όμως τού μιλούσε ειλικρινώς, τόν οδοονταν, δεν ήσαν άρκετά για να τόν προσελκύση, δεν ή-ταν άρκετά για να τού αύξηση διαρκώς τή ένδια-φέρων του για τόν περιέργο, μυστηριώδη σχεδόν χαρακτήρα τής άμορφης μίς 'Αλίχης;

Τρεις μέρες πέρασαν και ήταν ως να έγνωρί-ζοντο πρό μνημόν. Η ζωή μέσα στο άμφοδίου, ή-που όλοι γνωρίζονταν γρήγορα, γίνονταν οικειοί, ζούν σά μιά οικογένεια, τόν έσθησε να την ελέ-πη να την κοουθενιάξη, να την σουδαίξη, όπως έλεγεν ή ιδίος στον ένάτω του. Μιά βραδεία κα-τάως συνομιλούσαν μέσα στη διεκδοθήκη, ένας πλούσιος, κομφευσμένος νταντής τούς έπλησίασε, έστιαζε τή μονάλη στο μάτι του και εστάθη άν-τίκρυ των. Η μίς 'Αλίχη δέκοψε ξαφνικά τή συνομιλία της και τόν κύταζε με έρωτηματικών ύφος. Ο νταντής όμως δεν έβέλλιασε. "Εγώ με χάρη τή κεφαλή του και κοιτάζοντας τόν Μάνε-ρινγ κάνει:

— Μά τί χαριτωμένη, τί άμορφη... Ψέμματα!

— Η μίς 'Αλίχη έξόσασε στα γέλωτα, αληθινά τό-σο δυνατά που έκαμε τόν νταντή να κατασκονή-ση από τή σαστιμάρα του και έπειτα μαζευομένη πάνω στο σοφά σαν παιδάκι και πενώνιας τή χέρια της στα γονατά της έπρόσθεσε στον Μάνε-ρινγ, με ύφος ώσαν να μην έλάφανε ύπ' όψει την παρουσίαν του κομφευσμένου νέου.

— Αν ύπάρχη λόγος για τόν όποιον κυρίας άρσει ή συντροφιή σας είνε επειδή δε μούπα-τε ποτέ, ότι είμαι άμορφη και χαριτωμένη.

— Ο νταντής έθήβρισε και... έπειτα άπεμακρινό-μεν. Ένώ ή Μάνερινγ με τήν καρδιά του, πρδού-σαν από χαρά μέσα στο στήθος του, εζηκολού-θησε τή συνομιλία του με τή μίς 'Αλίχη.

Τήν ήμέραν ατά την όποιον τή άμφοδίου εφθα-σεν στην Νεάπολι ή μίς 'Αλίχη ήτο εις μεγάλην νικηρότητα.

— Έτσι είμαι πάντα όταν πρόκειται να χορεύ-σω, λέγει εις τόν Μάνερινγ, για να δικαιολογή-ση τή ύφος της; καλλιτεχνική ήδουσυγκρασία, ύπο θέτω ή μάλλον νεύρα, όπως λένε συνήθως.

— Τότε δεν πρέπει να χορεύετε καθόλου, θά σας ελάφην, ειπεν ή γκαρδ.

— Δεν πρέπει; Καλά και ή μπαμπάς μου; Τή άγαπή καλλίτερα από κάθε τί στον κόσμο. Τή

καταλαβαίνετε αυτό;
— "Ηθέλα νάξερω αν θά τή λέτε πάντα αυτό, έθήβρισε ή Μάνερινγ με φωνή ως να μιλούσε νό-νος του. Τή καίτη όμως τόν άκούσε κι' έπρόσθε-σε:

— Άγαπή τόν φέρο μου πολύ περισσότερο από τή χορό και από ό,τι ύπάρχη στον κόσμο. Τόν άγαπώ άληθινά, γκαρδ.

Καθ' όλην την ήμέραν ή μίς 'Αλίχη διετέλει εις νευρικήν εξέγερσιν. "Ηρνήθη να θήη στην Νεά-πολι. Στο τραπέζι δεν έφαγε τίποτε σχεδόν. Ο Μάνερινγ την παρηκολούθει ήσυχα και έφθασε εις τή συμπέρασμα ότι τή έπαγγελμά της ήτο έν-τελώς άκατάλληλον για μιά τσον νευρική γυ-ναίκα. Και τού γκαρδού Μάνερινγ ή γνώμη δεν άλλαζεν εύκολα.

Τή ύφος όμως τής νέας άλλαξε όταν συνήντη-σε τόν Μάνερινγ μετά τή δείπνον. Έφορούσε έ-να μακρό στακτι πανωφόρι νυκτός, που τήν σκέ-παζε από τή λαυδία με τή πόδια με μιάκοσμού-λα στο κεφαλή της, από τήν σιάν τής όποιος τή μάτια της λαμπροπούσαν άλλότατα.

— Μοιάζετε ώσαν μάγισσα, μίς 'Αλίχη, άνέ-κραξεν ή γκαρδ; ή σά μιά παρθένω, που γυρούει: έλατρη τή άγάπης από κάποιο μάγο.

— "Αμ, αν ξέρατε πόσα πλούτη κρύβη από μέσα, κάνει γελώντας εκείνη περιμένετε. Σας προσφέρω ειδικόν πρόνόμιον.

— Έρριξε πίσω τή πανωφόρη και άμέσως παρου-σιόση ντυμένη με λεπτότατο, άραγοδύρανο οι-σών χρώματος ροζ ήλωμο, με τή πόδια, τούς έραχίονας, τούς όμους λυγιά. Ακαμμοπούσαν ά-λουσιδες κοουσουαν από τή λαυδία της μέχρι τής όσεως της ενώ σ' έλο τή κορμί ήσαν προσαρμω-μένα έαφύτιμα κοσμήματα από διαμάντια και πυ-λυτίμους λίθους. Ένα μεγάλο φειδή χρυσό με δύο τουαμάσια σμαράγδια για τή μάτια περιέσηγγε τήν λαχτυλιένια της μέση, τή ύσφατις διάδεμα τής λαίδυ Χουάιμπρουκ ήταν με τουρκέτες και νωρ βέλλες άσφαλώς στερεωμένο στα μαλλιά της, ενώ ή γύμνια τόν έραχίονα της εκάλυπτετο τε-λειώς σχεδόν από τή πολυπληθή θραυόλια και κοσμήματα όλα έαφύτιμα, όλα φορτωμένα διαμάν-τια και πετράδια. Αί κυρία τής πρώτης θέσεως έμυλλήθησαν ποιά να πρωτοπεράση την άλλην φορτώνοσαι, για καίτη τή θραυά, τή κοσμήμα-τά τον στην χαριτωμένην χορεύτρια. Και ύπ' όλην διαμαντινά παντός είδους, κάθε τέχνης, κάθε ά-μορφίας και άξίας από τή άπλά άρχαία, βαρειά θραυόλια της Καζ Στήβενς μέχρι τού πολυτίτου στότου διαδύρατος της λαίδυ Χουάιμπρουκ, που ήτιε πραγματικώς ένα ποίημα από διαμάντια και ζαφείρια.

— Η μίς 'Αλίχη παρουσίαζε μιά εκθαμβωτική, ειδήνα ύπο τή έντονον ήλεκτρικόν φως, με τή πρόσωλά της άναμμένα και τή μάτια της, που πετούσαν σπίνθες και λαμπροπούσαν σαν τή δια-μαντινά που έφερε πάνω της.

— Δεν είν' άμορφη, ε; άνέκραξεν.

— Έο ε τ ε είθε άμορφη, απειρήθη ή γκα-ρδός Μάνερινγ με άργή φωνή τή ώραίτερο πλά-σμα, που θά μπορούσε ποτέ να φαντασθή.

— Άμέσως μιά ροδισμένη ματιά δούρκωσε τή λαύ-φη των ματιών της και με μιά άπότομη κλίση έκαμε να γνήη.

— Δεν έπιθυμώ να μου μιλάτε έτσι—δεν πρέ-πει, λέγειν δέν τή λέτε στα σοβαρά άλλως τε— δε θέλω να τή λέτε στα σοβαρά.

— Σοβαρά τή λέω και... άρξασεν ή νέος, άλλ' εκείνη τόν διέκοψε:

— Τότε λοιπόν δεν πρέπει. Μ' άκούτε; τού λέγει με έπιθυμητικόν τόνον πηγαινέτε τώρα μέ-σα στη σάλα να ιδήτε τή χορό μου.

— Έβαλε πίσω πάλι τή πανωφόρη της κι' έπέρι-σε πάνω στο κατώστρωμα άκολουθουμένη από τόν χορό. Τής είχαν έτοιμάσει στην άκρη ένα μικρό πάλκο με αλλαία, επειδή ή μίς Έβλες είχε δη-λώσει ότι τής ήταν άδύνατο να χορέψη κάτω

στην αίθουσα τού χορού.
Δεξιά και άριστερά είχαν τοποθετήθη ήλεκτρι-κα σκεπασμένα όμως εύτως ώστε τή φως να πέ-φτη μόνο στη σκηνή, τή τής όπίας είχαν καλή-σει οι μουσικοί και έπειτα οι θεαταί. Η γλωμής τουαλιέτες των κυριών και των άνδρών τή λευ-κά κολληρισμένα έπιστήθια των φράσιων έλαμπαν μέσα στο γαλάζιο σκοτάδι.

Τώρα από τή κάγκελα άπλώνεται θαθειά, σκο-τεινή ή θάλασσα φωτισμένη εδώ κι' εκεί μόνο από τή φως των έαποριών. Τά φωτεινά στίγμα-τα έμοιάζαν σαν άστρα που έπεσαν πάνω από τόν σκοτεινόν ουρανόν.

Η όρχήστρα άρχισε να παίξη σιγανά και ματ' όλην ή βελουδένιας κυρτίνας τής αλλήλας περ-εμέριζαν και ή 'Αλίχη γλύστρουσε μπροστά σαν ήσκιος κι' εστάθη προς στιγμήν άνήγητη, τυλιγ-μένη τή μακρό της πανωφόρη. Έπειτα άρριξε να χορεύη άργα και όσο προχωρούσε πού άργά άκό-μα ενώ τή μεταξωτό της φόρεμα έκανε έναν έ-λαφρό ψίθυρο. Έφαινονταν σαν τή πνεύμα τού ό-νειρου και τού σκότους, σαν νατάν ή ένσάρκω-σις τής άνάσφου, άσολήγου νύχτας.

Χωμένος μέσα στη σκιά ή γκαρδός Μάνερινγ την παρηκολούθει, ενώ ή καρδιά του χτυπούσε

Έπειτα εκείνη χορεύει να θάλλη στυαυαία όρωσις μέσα στα σκοτεινά νερά του λιμένα.

γρήγορα και οι παρταί του ήσαν άναμμένα από θαυμάσιον. Έβλεπε τώρα, τή ξέρα καλά πως ήταν έρωτευμένος με την παραδόξον ατήν μίς 'Α-λίχη— την άγαπούσε με τέσιο πάθος που ποτέ δεν φαντάσθηκε στον ένάτω του, τού όποιος και ή ιδέα άκούα θά τόν έκανε να γελά πρό τινων μόνον εδδομάδων. Και με όλη τή δύναμη τής ψυ-χής του ύπεσχέθη στον ένάτω του ότι θά την κατέλα, θά την έκανε με κάθε θυσία δική του.

Αίφνης ή μουσική άλλαξε ρυθμό, έγινε γοργή ζωηρά, παθητική ή μικροκαμωμένη χορεύτρια έρριξε σά μιά άκρη τή πανωφόρη της, κι' εστά-θηκε ντυμένη τή διαμάντια και τή πετράδια ένα άνεγο άμορφίας και λάμψους. Τά μαγούλά της άναγαν, τή μάτια της λαμπροπούσαν καθώς οι κινήσεις της έγένοντο όλο και ταχύτερα, γοργό-τεροι με τή μουσική.

— Ο χορός που έπακολούθησε ήτο έξαιρετικα ά-γριος και δραματικώς. Μέσα στο φως των ή-λεκτρικών που μαζώνονταν πάνω της και τού λαμ-πήρος που τής έριχναν από τή εάθος τή πε-τράδια άπορρασαν, τρομπάκιζαν, έριχναν σπίνθες σαν πολύχρωμες φλόγες. Ο Μάνερινγ παρκα-λουθούσε, κύταζε με δάκρυα τή μάτια μαγε-μένος, όπως ήσαν άλλως τε και όλοι τή άλλον άκρατήριον, μέχρις ότου ή μουσική πού έγινε

πάλιν άργή τόν προειδοποίησε ότι ή χορός θά τε-λείωνε.
— Άκριβώς τότε ή νέος έπήρε γρήγορα μιάν άπόφασιν. Η καλλονή τής νέας άνήτης και ή συναίσθησις ότι ήταν έρωτευμένος μαζί της ευθ' έτάραξαν τής ψυχής του τή βάση. "Α, θά τής ξαναμιλούσε— δε θά την δοίνα να τού γλυστρήση; θά τής μιλούσε άμέσως μετά τόν χορόν και θά την έκανε να τόν πιστεύση, θά τής έδειξε να κατα-λόχη τί ένοιωθε γι' ατήν.

Χωρίς να διακόση ούτε στιγμή ή νέος διε-σχιζε τόν διάδρομον των καθισμάτων και έπροχώ-ρησε προς τή μέρος όπου είχε σιγή ή προσωρινή σκηνή. Καθώς εδίδεζεν ή γκαρδός μιά άφιρνώδα έρηφής χειροκροτημάτων ήκούσθη από τή άκροα τήριον που σχεδόν δεν φαινονταν μέσα στο σκο-τάδι και έτάχανε τή όχημα. "Ητο άποφασισμένος να τήν πιάση πριν καταβή κάτω. Τή έννοικτιόν του φαινονταν ως να γύλεγε ότι ή στιγμή α-υτή ήταν κρίσιμος και για τούς δύο.

Η αλλαία έκλεισε και την ίδια στιγμή ή μίς 'Αλίχη έράνηκε να προβάλλη άνάμεσα από τās στύχας των κουτινών και στάθηκε εκεί στο σκο-τειν ή εάθος άνήγητος με ύφος ως να πέρριμενε, να πρόσχη νάκούση κάτι.

Τέσο τεταμένη ήταν ή προσοχή της, ώστε και ή Μάνερινγ χωρίς να θέλη κι' αυτός στάθηκεν άνήγητος εις άπόστασιν καμμά εννοιαρά όχημα αν-άτ' ατήν κι' έπερίμενε. Άέτη; τού φάνηκε πως άκούσε τόν ήχον σφυριμάζης μακρουτού και πηγή-μένου, άνάμεσα από τήν θροήν των χειροκροτημά-των, τή όποια δεν έπαύον.

Τήν ίδια στιγμή τή κορμί της χορεύτριας άρ-χισε να τριμή και χωρίς να διακόση καθόλου έτρε-βε γλαυρά έξω από τήν σκηνή, έφθασε στο χείλος τού θαπορού, ανέβηκε πάνω στα κάγκελα κι' έκύτ-ταζε μπροστά της τή σκοτάδι.

(Έπειτα τή τέλος)

ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ
— Ο διδάσκαλος: Σν, 'Ηλιθίονε! δνόμασε μου ένα πρόγραμμα που να μου δείη τή μου φαγ-γάσι.
— Ο 'Ηλιθιόνολος: Τό άλλο μου.

ΣΙΓΑ ΡΕΤΤΑ Ο ΑΤΛΑΣ

— Άφότου καπνίζω σγαραεία α' Α-τλας είδα την ύγεία μου και την ά-μορφιά μου.

Η ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ ΤΩΝ ΓΕΝΙΚΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ

Μέχρι της παρελθούσης Τρίτης το απόγευμα, οι ψήφοι οι σταλέντες προς τα γραφεία μας δίδουν τα εξής αποτελέσματα.

Table with 2 columns: Candidate Name and Votes. Includes sections for Εύβοιας, Λακωνίας, Κερκυράς, Θεσσαλονίκης, Χανίων, Κοζάνης, Κυκλάδων, Λέσβου, Μυτιλήνης.

Table with 2 columns: Candidate Name and Votes. Includes names like Περιχλές Ραζής, Άν. Παρής, Δούκας Π. Θεοδωρόπουλος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κυρίου Κυρίου - Ο κ. Κ. Β. προσφέρει: εις τον Θεόνα εν Καβάλλος 155 ψήφους. Άναστ. Πιεσόν Μυτιλήνην. Χορηγία ελήφθησαν ψήφοι προσετέθησαν, αναμένεται τό μους.

ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΩ Κάρτ Ποσιάλ Έλληνοί ή Γαλλιοί. προ τιμώ οικία ή έργα ζωγράφων. Άπευθυνθήτε ΜΟΛΠΕΑ Πειραιά.

ΨΗΦΙΣΑΤΕ

Αποσπάστε, συμπληρώσατε και σταλείτε μας τό κάτωθι δελτίον. Κύριε Συντάκτη της «Κυριακής», Ψηφίζω, ως γενικών αντιπροσώπων της «Κυριακής» εις τον νομόν τον κ.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΡΝΑΣΣΩΝ

Η ΡΟΔΟΔΑΚΤΥΛΟΣ

Ένώ ο μέγας πυρός της ημέρας χύνει πάς πρώτας προκοχρόμους ακτίνας του άνυ φούμενος από τό βάθη της επιφανείας της θα λάσσης ως φωτισθέντας εκθαυμιστικός, ή Ατ- ακουρα, ή υπερλιότερα του Παρνασσού κορυφή, χαρμίζει πρώτα, έδώ, την εμφάνισιν αυτήν την μαγικήν, και πρώτη δέχεται τας χρυσαϊσί- σας ακτίνας του ήλιου εις τό παρθένον και ά θάνατον έψη της.

Η οροδύρος αυτή στιγμή της πρώτας, καθ' ήν ο ύπερόχος γέρον, άφίνει μή δέχεται τας θολείας του νεαρού άκόμη ήλιου με την άνταύγειαν της μυθικής του ψυχής και με τό έλασρόν και άουίλητον μεδίματά του, τό ό- ποιον χρυαίζει περισσότερο ή γυνή του κορυ- φή, σχηματίζει έν φανόμενον έξόχον καλλο- νής, αήθεος μαγείας, και μίαν θέαν μεγαλο- πρεπιστάτην.

Αί δόδοται και σχεδόν άλόκορητοι πα- ροίαι των σπαών κορυφών του Παρνασσού, με έλυν την τραγικότητα της μοναξιάς των και με τό άγέροχον άνάστημά των, μαλάσσονται και άφται, και λές, ότι χαμογαλούν, τον Άρπο- κράειον γέλωτα, άκίμεσα εις τό άντιφωγγί- σματα τά όποία καθαρώνει τό σύμπλεγμα των κοκκινωτών ακτίνων του πρωϊνού ήλιου.

Άνάμεσα εις τας ροχμάς και εις τό άνή- λυστα μέση, που σούζεται, ως κόρη οφθαλμού και διατηρείται από την ομορφίτιστον άνθαν, τό χόδι έως νύθη τό άλλο, στίλβει και γλυ- στορά έλαφρά έλαφρά ως παρήγορος εφιάλτης, ή ποικιλόχρους άναλαμπή του ερωσφόρου άοιέ- ρος, άλλάσσοια όβην και χροϊάν προΐοσης της ώρας.

Η στιγμή αυτή άπειρον γλυκύτητος και άπεροχρότου μεγαλείου, είνε ίκανή να κοίτα κούρη την περίε φρόνη εις θαυρόν όποτε αι Νε- ράδες της παρθένου φαντασίας, ν' αναλάβουν να πλέξουν τό έγκώμιον, τραγουδούσαι έπάνω εις την μεγαλοπρέπειαν του μυθικού και άθανά- του γέροντος Παρνασσού.

ΒΙΛΙΤΟΑ Γ. ΘΑΝΑΣΕΚΟΣ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΙΔΗ ΨΩΜΙΟΥ

Καίτοι οι Γερμανοί σήμερα με τον πόλεμον ημίζονται, ότι κάνουν φωμί και τρώνε από κάθε είδους ήλικό, θα άσχησον πολύ μέχρις ότου έ- φερδρον πράγματι νέου είδους φωμίου. Είς πα- λαιοτέρας εποχής έζησαν ο κόσμος φωμί από ψαρόλια, πιζέλια, φακίς και άλλα όσπρια. Έ- πίσης πολύ πρό της κηρύξεως του ευρωπαϊκού πολέμου εις ευρωπαϊκά μέρη χωρικοί έπρωγαν φωμί από πατάτες, ρύζι κλπ. Οι Κορινθιοί, οι ήρεινοί, έχουν ένα πολύ νόστιμο φωμί που τό ντεϊάνουν από λάστινα. Είνε πολύ εύπεπτο, εύ- χάριστο και διατηρείται πολλές ημέρες φρέσκο.

ΨΗΦΙΣΑΤΕ

Αποσπάστε, συμπληρώσατε και σταλείτε μας τό κάτωθι δελτίον. Κύριε Συντάκτη της «Κυριακής», Ψηφίζω, ως γενικών αντιπροσώπων της «Κυριακής» εις τον νομόν τον κ.

ΠΕΤΡΟΥ ΝΗΣΙΩΤΗ

Ο ΤΖΙΜ ΠΑΠΠΑΣ

(Πρωτότυπον Έλληνικόν μυθιστόρημα περιγράφον την ζωήν ενός Έλληνος στην Άμερική). (20)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Έβλεπε μέσα στο σάλονάκι την Καν Λούησον που ήταν νεαμένη γιά να έγγη. Μόλις τον είδε σηκώθηκε με ύφος που έδειχνε πως τον περιμέ- νε και λέγει προχωρούσα προς αυτόν. Καλή σπέρμα σας. Καλά κάμασε που ήρθατε. Καθήστε. Έγω μισή ώρα στη διάθεσί μου και μπορούσα να κουβεντισώμε. Αισπών. Άκούσατε. Νά πάτε να μείνατε στο ξενοδοχείον Γουολκόντ. Νά πάτε όσο γρηγορότερα μπορείτε. Και αύριο πρέπει να ιδήτε τον κ. Τζών Έντριους. Του έ- γω μιλήσει και θα σας περιμένη. Αύτως θα σας εισαγάγη άμέσως στο ειδικολογικό κόσμον. Δεν πρέ- πει όμως να μείνατε πλέον στον «Πρίγκιπα Άλ- δέριτον».

Ολ' αυτά τά καταλάβαινε ο Τζιμ Πάππας, άλλ' έκείνο που του εφάνονταν ανεξήγητο ήταν ή θέσι της Κας Λούησον να τον καλέση σπίτι της και σε μια ώρα μάλιστα, που έπρόκειτο να έγγη έξω. Δεν μπορούσε να του πη όλ' αυτά και αμιο :

Τον είδα μιά στιγμή άπου φύγετε και σας έμνήσθη άμέσως γιά να μη τον χάσετε. Είνε ένας κύμας, που εξαφανίζεται εύκολα. Τον βλέ- πει κανείς σήμερα κ' ύστερα κάνει μήνες να τον ιδή. Είνε τόσο απροχολημένος. Άμιο λοιπόν χωρίς άλλο στής ένδεκα.

Εστάθηκε μιά στιγμή σά να διαταξεί να τό πη. Έπειτα του κάνει.

Είδα και την μίς Γκλόρυ. Πότε ; Άπόψε. Πρό μιάς ώρας είμεθα μαζί. Την είδα κατά τύχην.

Ο Τζιμ Πάππας σόπασε. Άρχισε να υπο- πτεύεται σχεδόν γιατί έκλήθη, ειςαιτικά.

Και μου είπε γιά σας, έπρόθεσον ή Καν Λούησον.

Τι σας είπε ; λέει χαμογελώντας ο νέος ως νάπαίξε με την έρώτησι.

Ο Ένδριφέρτετα τόσο πολύ γιά σας.

Ο Τζιμ Πάππας σήκωσε τά μάτια του και κτύ- ποσε την Καν Λούησον ερωματικά με μίαν έλα- νηρόν έκπληξην, με άπορίαν. Ήταν περίεργος να μόνη που θα κατέληγε ειλος πάντων αυτός ο πρό- λεγος. Η Καν Λούησον τον κτύπαζε καλά στα μάτια, χωρίς να χαμογελά με σοδαρό ύφος και έπρόθεσε.

Μου είπεν άκριβώς ότι της είπατε. Μου μιλήσε με τέτοιον τρόπον, με τόσο ειλικρινεία, ώστε μου φάνηκε πως έβλεπα μπροστά μου μιά άψή της άθωας, καθαρής κοπέλλας του Τέξας, που είνε θρέμματα του θουού και του έλευθέρου αέρα. Σας δεδαώ ότι ή συντροφιά της μούφερε κάποια άνακούρσι. Είνε τόσο διαυγής ή ψυχή της, τόσο ευγενική τό αισθημά της προς σας.

Ο νέος έμνε σιωπηλός. Δεν ήθελε να δείξη μπροστά σε μιά κυρία που τόσο βαθειά σέβονταν εις την όποιαν τόσα χρωαίσεις τό αισθημα που έννοιθε έκείνη τη στιγμή. Η προσπάθεια όμως γιά συγκατάθη τό θυρό του τον έκανε να πάχη περισσότερο έκείνη τη στιγμή. Του αίνονταν ότι ή Καν Λούησον έπρωγχε την προστάσιαν της και σε ζητήματα εις τά όποια, όπως ένόμζεν αυτός τουλάχιστον, κάθε μεσοδέσεις τρίτου είνε άπρηγορευμένη.

Ναι, είνε πολύ καλή φίλη μου. Την έντε-

μα τόσο πολύ.

Φίλη σας ; κάνει ή Καν Λούησον άνακαρ- χόχουσα με τό ύφος της τό γεμάτο ειλικρινείαν και λογικήν. Τι φίλη σας ; Αύτή σας άγαπή.

Τό ξέρω.

Σας άγαπή άληθινά.

Τό παραδέχομαι, άνεφώνησεν ο νέος με χα- μηλωμένο κεφάλι σαν ένοχος και συγκατών την ύπομονήν του, που έννοιθε πως χάνονταν.

Άκούσατε κ. Τζιμ Πάππα. Αυτό τό κορίτσι μου κίνησε τό ενδιαφέρον και αυτές της ημέρας που είχα την εύχαρίστησι να τη γνωρίσω την έμελέτησα και είδα ότι έχει πολλή σοφρότητα μέσα της. Ένδιαφέρομαι γι' αυτήν.

Είμαι κ' έρω φίλος της Καν Λούησον.

Τό ξέρω. Άλλά σας μιλω έξάστερα. Σα φί- λη. Πέστε μου. Δεν την θεωρείτε σοδαρά ;

Πώς όχι ;

Δεν άξίζει τό αισθημά της ;

Με ρωτάτε ;

Τότε την άγαπάτε λοιπόν ;

Τού Τζιμ Πάππα, τούρθε να πάρη τό καπέλλο του και να φύγη. Ήταν μιά περίστασις κατά την όποιαν ή άμερικανική αντίληψις, συνεκρούε το με την έλληνικήν.

Γιά τον Έλληνα, ή συνομιλία αυτή υπερέβαι- νε τό όρια και της οικειότητας άκόμα. Η Καν Λούησον ήτο πάρα πολύ ειλικρινής, τά έλεγε τά πράγματα πολύ στρογγυλά, πολύ γυμνά. Άλ- λά ύπήρχον μερικοί τόποι, που όφείλει κανείς να τερή έσυλλογίζετο ο νέος.

Γιατί δεν μου άπαντάτε ; επανέλαθεν ή Καν Λούησον.

Τι να σας πώ, κάνει ο Τζιμ Πάππας, προσ- παθών να χαμογελάση αι έρωτήσεις σας είνε τόσο αίνηνδαστικές, που γάνω τά λόγια.

Δεν νομίζετε πως είνε καλά να ξέρη αυτό τό κορίτσι - δεν νομίζετε πως ε' άξίζει τέλος πάντων να της πητε την άλήθεια ;

Τό νομίζω.

Και όμως της είπατε, ότι την άγαπάτε. Έτσι μου είπε. Της τό είπατε φυσικά γιατί εύ- ρεθήκατε σε μιά θέσι δύσκολη - τό καταλαβαί- νω. Ήταν άδυναμία όμως αυτό και όπως κάθε άδυναμία δεν μπορεί νάχη καλά αποτελέσματα.

Τώρα έβλεπον ο Τζιμ Πάππας πως έπεσε στην παγίδα εις την όποιαν τον ώδήγησε τεχνικώτατα ή Καν Λούησον. Ήταν δύσκολο να ξεφύγη τώρα. Τι να πη ; Πώς να δικαιολογηθή ; Θα προτι- μούσε όμως κάθε τι άλλο ν' άφήση να πιστευθή ή να επιτρέψη στον έαυτόν του να προδοση τό άληθινό του αισθημα. Θα μπορούσε να πη της

εφραίς Ντόου, ότι δεν ήταν τόσο άδυναμία, ή άσφομή, που τον έκανε να πη φέμματα. Ήταν τό αποτέλεσμα της πάλης, που γίνονταν μέσα του. Έπρωτίμως όμως να σιωπήση τό αισθημά του.

Είμαι ένοχος, λέγει χαμογελώντας στην Καν Λούησον.

Έπειτα όμως έπρόθεσον άμέσως.

Τό σοκδαίον δεν είνε αν ή μίς Γκλόρυ λυ- πηθή ή όχι, άλλα εάν θα χάση από την φυχή της ή όχι, εάν δηλαδή θα έγγη από τό αισθημα αυτό κεραισμένη ή χαμένη. Όσο γιά τό τελευ- ταίο σας ύπόσχομαι πως θα κάμω κάθε τι ώστε να μη χάση τίποτε. Όσο γιά τό πόνο, που θα δοκιμαση όλοι τονάς -- πολύ περισσότερο άπ' ότι οειχόμε δάδακι. Η μίς Γκλόρυ είνε ένα κο- ριτάκι. Ο πόνος θα της γείνη ένα καλό κεφάλι- αιος γιά τη ζωή της. Το σοκδαίον είνε ότι δεν θα ζητήσω να την παρσίρω στη φευτία.

Ολ' αυτά τά έννοώ. Άλλά όταν αυτό τό πτωχό κορίτσι έρχεται σε μένα με μιά χαρά που της είδει φτερά, όταν περνώ της ώρες της ύ- φανίντας σχέδια και όνειρα, που μιά μέρα θα σκορπίσουν όλα -- δεν είνε καλύτερα να την στα- μοτήσετε ; Εμείς οι Άμερικανοί είμεθα λιγάκι πρακτικοί, θετικοί. Αύτή είνε ή διαφορά μας από τους Έυρωπαίους. Άγωνιζόμθα γιά κάτι και να- λομα να τό άποκητήσωμε, να τό καταφέρωμε - δεν μας άρκεί ή ικανοποίησις του άπλου άγώνος. Άποδλέπομαι στο αποτέλεσμα. Άς είνε. Θέλε- τε να μιλήσω εγώ στην μίς Γκλόρυ ; Μου ή έπι- τρέπετε ;

Τι να της πητε ; λέγει φοβισμένος σχεδόν ο νέος.

Ότι νομίζετε που πρέπει. Ότι είνε ή ά- λήθεια. Ήρθε και μούπεσε σχεδόν στα γόνατα παρακαλώντάς με να σας ψαρέψω και να της πω.

Άλλά φυσικά εγώ σας ώμίλησα άπ' εύθείας, άλ- λως τε της τό είπα και της ίδιας, ότι θα σας έλεγε τά πράγματα, όπως είνε. Είνε τόσο θαυ- μάσιο τό αισθημά της προς σας. Λοιπόν, τί λέ- τε ; Νά της πώ. Ν

Ο Τζιμ Πάππας έσκέφθη κάμποσες στιγμές, έπειτα κάνει.

Μου επιτρέπετε να σας πώ αύριο ;

Έστο. Έλάτε αύριο να με ιδήτε. Τώρα πηγαίνω. Άν θέλετε έρχεσθε να φάμε μαζί αύ- ρις τό γεύμα. Καληνύχτα σας.

(Άκολουθεί)

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗΣ & ΕΜΠΟΡΙΟΛΟΓΙΑΣ. Καθηγητής διδάσκων τα άνωτέρω μαθήματα εις έμπορικώς σχολώς αναλαμβάνει προνομινάσεις μαθη- τών έμπορικών σχολών ως και τον καταρτισμόν τελείων λογιστών διά Τραπεζας και έμπορικά καταστήματα έν μικρό σχετικάς χρονικό διαστήματι. Πληροφορία παρά τώ ιδίω όδδός Βενιζέλου αριθ. 55, πρώτον πάτω- μα, πλησίον πλατείας Μητροπόλεως. Ήρα 3-7 μ.μ.

ΗΤΑΝ ΤΡΕΛΛΟΣ;

ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΡΟΣΣΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΛΕΩΝΙΔΑ ΑΝΔΡΕ' ΕΒ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Πάψε, πάψε. Ξέρεις, ότι δεν μ' άρεσουν τέτοιου είδους άσπεία.

— Έπειτα γελάσαμε όλοι και ή σφαιρα έτέθη πίσω στη θέση της.

Η επίσκεψή μου εις τον καθηγητήν Τ. ήτο άρρωδής ό,τι περίμενα. Ητο πολύ προσεκτικός και μου έκανε διακριτικώς ερωτήσεις, αλλά ήτο υπερβολικά σοβαρός. Με ήρώτησαν εάν ειχα συγγενείς, οι όποιοι ήθελαν να λάβουν φροντίδα δι' έμέ και με συνεδούλευσε να μείνω σπίτι και να μη ταράζωμαι. Κάμουν χρήσιν του δικαιώματος του επαγγέλματός μου, ήρχισα να συζητώ δήλον μαζ' του, και εάν μέχρι τούδε ειχε κάποιον άμφιβελών δια την κατάσταση μου εθεωρήθη τώρα όταν ειδε ότι ειχα την τέλμην να διαφωνώ μαζί του.

Από εκείνη την στιγμή ήμουν κατά την γνώμη του, ένας φρενοβλαβής άνιάτος. Κύριοι, τολμή να έλπισω, ότι δεν θα δώσετε μεγάλη σημασία εις την άβλαστή αυτή κομωδία την παρηβείσαν εις θόρον ενός συναδέλφου σας. Ως σοφός μεν επιστήμων ο καθηγητής Τ. ειπε αναμφέδωτος όσις μεγάλου σεβασμού. Από την στιγμή που ή ζωή του Άλεξίου εύρισκετο στα χέρια μου σ' τως ειπουν, ήρχισα να άνησυχώ πολύ και διά την υγείαν του. Όχι μόνον ήτο λεπτής κτρώσεως, αλλά και φοβερά άπρόσεκτος διά τον εαυτόν του. Δεν έννοουσε να φορή φανέλλα και εξήρχετο με την μεγαλειέταν υγρασίαν χωρίς γαλότσες. Εύτυχώς ή Τασιάνα διέλυσε τας άνησυχίας μου.

Ελάμβανε πόν κόνον να άνεβαίην στη σκάλα του σπιτιού μου μόνον και μόνον διά να με πληροσρήσει ότι ο Άλέξιος ήτο καλά, και άκούη ότι κοιμήθη καλά — ένα πρόγμα άσύνηθες δι' αυτόν. Εγώ δε υπερβολικά εύχαριστήμενος, παρακλιούσα την Τασιάνα να πρήξ ημένα διδύλιον και να τό πάη εις τον Άλέξιον εκ μέρους μου.

Ητο ένα σπάνιον διδύλιον και ένα διδύλιον που μου τό ζητούσε πρό πολλού. Ίσως τό δωρον αυτό εκ μέρους μου ήτο μά άλάνη, αλλά τούτον μεγαλύτε ήτο ή επίθυμία μου να εύχαριστήσω τον Άλέξιον, ώστε άπεράσισα να ριθικονδυνεύσω λιγάκι.

Κατά τό διάστημα της συνομιλίας αυτής με την Τασιάνα εφέρθηκα τούτον φιλικά και άπλά, ώστε έκαμα καλήν εντύπωσι.

Ότε ο Άλέξιος, ότε ή Τασιάνα με ειδαν πατέ τήν κρίσι μου, και ήα τούς ήτο όσοκαλον — ίσως αδύνατον, να με φραντασθούν ως τρελλόν.

— Ελάτε να μάς ιδήτε στο σπίτι, ειπεν ή Τασιάνα όταν άπήρχετο.

— Δεν δύναμαι, ειπα χαμογελώντας. Ο ίατρός μου τό άπηγόρευσε αυτό.

— Τί άνοησιες. Ήμπορείτε να έλθετε σε μάς. Είναι τό ίδιο ως να μένετε στο σπίτι σας και ο Άλέξιος πεθαίνει για να σ'ς ιδή.

— Έτσι λοιπόν υποσχέθηκα να πάγω και ποτέ μου δεν έδωσα ύπόσχεσι με τοιαύτην δεσμιότητα ως προς την εκπλήρωσιν της.

Η γάλικνη σφαιρα ήτο εις την θέσιν της, όταν την ήην Δεκαέμβριον, εις τας 5 μ.μ. εισήλθη εις τό γρασίον του Άλεξίου.

Τήν εποχήν αύτην, πρό του φανταστού — έδει ανυχαν εις τας 7 — ο Άλέξιος και ή Τασιάνα ήσαν εις καλήν διάθεσιν. Εύχαριστήθησαν πολύ πού με ειδαν.

— Σε εύχαριστώ διά τό διδύλιον, φίλε μου, ειπεν ο Άλέξιος σφίγγοντας τό χέρι μου. Θα ήργώμουν εγώ ο ίδιος, εάν ή Τασιάνα δεν με έθεώρων, ότι ειχες τελείως άναλάθη. Απόψε θα

πάμε εις τό θέατρο. Θέλετε να μάς συνοδεύσχη ;

— Έπειτα άρχίσαι να συνομιλούμαι για διαφορά πράγματα. Εγώ ώμιλούσα με άκριβεία και κριτικώς χωρίς περιττάς φράσεις. Άλλά έδον τό θέασημα ειχα τό μάτι μου επάνω εις τον ώροδείκτη και έκαμα την σκέψην, ότι όταν φθάση στας έξ θα γείνω φονιάς.

Η ώρα επληρώθη, δεν έμεινον πλέον ειμή επτά λεπτά ότε ο Άλέξιος σηκώθηκε ναχωλεύς από τον καναπέ, πίνοντας τα χέρια του και εξήλθε του δωματίου λέγων.

— Θα επιστρέψω σ' ένα λεπτό.

Εγώ, επειδή δεν ήθελα να άντικρύσω τά μάτια της Τασιάνας, έπήγα κοντά στο παράθυρο, έσφα τα πακαπτάσματα και έστύθην εκεί ως να έβλεπον έξω. Χωρίς να την ιδώ, ένγηται ότι ή Τασιάνα σηκώθηκε και ήλθε πλησίον μου. Ήκουα την άναπνοήν της και ήξευρα καλά ότι έβλεπε έμέ και όχι τό παράθυρο. Έμεινα σιωπηλός.

— Τί καθαρά πού λαμποκοπά τό χέρι ; ειπεν ή Τασιάνα.

— Αλλά εγώ δεν άπήνητα.

— Άντώνια, ειπε και σταμάτησε.

Και τότε άκούη έμεινα σιωπηλός.

— Άντώνια, επανέλαβε με τρέμουσαν φωνήν.

— Εγώρισα τότε και την ειπα.

— Εβλονθήθη και σχεδόν έπεσον ως να έκτυπήθη με την τρομερά λαμψή μου έπαιξαν τό μάτια μου.

— Ύστερα πήδησε κοντά στον σούτον της, ο όποιος εκείνην την στιγμήν εισήρχετο πάλιν εις τό δωμάτιον.

— Άλέξιο, Άλέξιο, εφώναζε, ο ίατρός ...

— Τί πράξει ;

Χωρίς να χαμογελώ, αλλά κρώνων την άσπείο τήτά μου με τον τόνον της φωνής μου, ειπα:

— Η γυναίκα του θαρρεί ότι επιθυμώ να σι σκοτώσω με αυτό.

Και με ήρμια, με θάρρος, φανερά έπήρα τη σφαιρα και έπληρώσα τον Άλέξιον.

— Έκείνος με κωτούσε προσεκτικά με τά άχρωμα μάτια του καθώς επανέλαβε.

— Πιστεύει ότι ...

— Να, τό πιστεύει.

Σιγά, σιγά, με τρόπο ύψωσα την βραχιονά μου και ο Άλέξιος τότε ήρχισε να ύψωνη τον ίδιον του βραχιονά, αλλά τό μάτια του ήταν προσηλωμένα άκόμα σην πρόσωπό μου.

— Σπάσω, εφώναξα εγώ δυνατά.

Τότε ο βραχιονός του έπεσε κάτω. Τά μάτια όμως εξακολουθήσαν να με κωτούσιν ένθι ένα μικρό άκριβέλο χαμόγελο έκφραρισθή στα χείλη του.

Η Τασιάνα εφώναζε κάτι με φωνή άκριβη δυνατώς όμως ήτο πολύ άργά. Με τό σουβέρλο μέρος του βάρους του χαριού έκτυπούσα τον Άλέξιον εις τούς κροτάφους προς τό μέρος των πρυθιων μάλλον. Ο δικαστής μου ειπε κατόπιν, ότι έδωσα πολλά κτυπήματα επειδή τό κεφάλι ήτο κομμωτική.

Αυτό δεν ειπε όμως αλήθεια.

— Εν όσω έκτύπησα τον Άλέξιον τρεις φορές. Πρώτον όταν έστύκετο, και δύο φορές όταν έκαιετα κατά τό γέ.

Τό έββαιον όμως ειπε ότι τά κτυπήματα ήσαν πολύ δυνατά, αλλά δεν ήσαν ειμή τρία.

Αυτό τό θυμάμαι πολύ καλά.

— Τρία, ναί, τρία κτυπήματα.

— Λεναντόν ο Δρ. Κερζεντιέφ; ο άνις πραγματικώς τρελλός. Ενόμιση, ότι έπεκρίνετο τον τρελλόν, αλλά ήτο πράγματι τρελλός. Αθήνη την στιγμήν ειπε τρελλός.

— Η σκέψις αυτή επανελήθη τρεις τέσσαρας φορές.

Μη θεωρήσετε αυτό ως δείγματα διασπασμένης νού. Εις την άλλόκοτον θέσιν εις την όποιαν ελπίσθηκα, μου ταυριάζει να είμαι άκριβής λεπτολόγος και να μη παραδέλω τίποτε.

Επιθυμώ να είμαι ειλικρινής και άνοητός, αυτό θα τό έννοήσετε πολύ καλά.

Τό σκοτάδι της νύκτας πάντα έχει έπιρροήν επάνω σ' ένα κουρασμένο νευρικό σύστημα. Ιδού γιατί προμακτικές σκέψεις μάς επισκέπτονται κατ' αύτην την ώραν. Κατά τας σκοτεινάς ώρας, οι όποιοι επηκολούθησαν μετά τό έργλημά μου, τό νεύρα μου φυσικά ήσαν εις την διάθεσιν άλλόκοτου εξηγήσεως. Έχει μεγάλη πράγματι ανάγκη της δυναμείας να συγγραφή έαυτον ένας ειλικρινής στην ιδιική μου περιστασι να σκοτώση κανείς έναν άνθρωπον, δεν ειπε παιζε — γέλασε.

Κατά την ώραν του ταγιού, άφού έβλήθηκα εστειρα τα νύχια μου και άλλαξα ρούχα, έκαλλισα την σπιτονοικοκυρά μου την Μαρίαν Βασιλιέννα, για να μου κρατήση συντροφιά. Αυτή ή άνόστη γυναίκα μου έδωσε τό πρώτο πλήγμα.

— Έλα να με φιλήσης, της ειπα.

— Έχαμογέλασε κοντά και έπεριμενε στη θέσε της.

— Λοιπόν ;

— Άρχισε να τρέμη, τό πρόσωπό της έγεινε κατακόκκινον μέσα στα μάτια της έπαιξαν ο τρόμος.

— Έγειρε προς έμέ από τό άλλο μέρος του τραπέζιού με έκτετυκώ βρος.

— Άντώνια, ήγνάτισε, φίλε μου, μου κάνει τηγναίνετε σας παρακαλώ, ο ένα γιατρό.

— Τί ; Τά ίδια πάλι ; άνεφώνητα έξαλλος.

— Ω. Μη φωνάζετε μ' αύτην την τρόπο. Με προμάζετε. Σας φοβούμαι, σας φοβούμαι, φίλε μου.

Κι' ως τόσο αυτή δεν έννοήσε τίποτε από την φρέλλα μου, ούτε τό μόνο πού ειχα διαπράξη, αλλά πάντα της εφέρθην λογικά και με καλωσύνη μάλιστα.

— Όποτε ύπάρχει κάτι σε μένα, πού δεν έπαρχει στους άλλους ανθρώπους — κάτι πού με κάνει να φοβίζω τον κόσμο, αυτή ήταν ή σκέψις πού ήθελε στο κεφάλι μου και μολονότι την έδιωξά άπέσως, με έφησεν όμως με μία περιεργή εντύπωσι πού επάθωνε τά πόδια μου και τη ράχη μου. Είπα με τον έκουτον μου ότι αναμφέδωτος ή Μαρία θα ειχαν άκούση από άλλους ή από τούς υπηρέτας, ότι ήμην κωμωδιστής. Η ίσως να παρετήρησε τά σησιμένα ένδύματα, πού ειχον άφαιρέσει και αυτό θα ήταν φυσική εξήγησις του φόβου της.

— Πήγαινε από δω, διάταξα.

— Όταν εξήλθε, έπαλώθηκα στο διδών μέσα στη διδύλιό μου, και νέα σκέψις πέρασε τό μυαλό μου. Όπως και ή άλλες, γλιστρήσε σιγά και ράθυμα και ειχε όλας τας ιδιότητας, πού διακρίνονταν τας σκέψεις μου, δηλαδή διαύγειαν, άκριβείαν και άπλότητα. Ηρθε χωρίς βίαν και έμεινε. Σας την μεταβίβω κατά λέξιν, ως τρίτον πρόσωπον, όπως — δεν ήξερω γιατί — έμφορήθη μέσα μου.

— Λεναντόν ο Δρ. Κερζεντιέφ; ο άνις πραγματικώς τρελλός. Ενόμιση, ότι έπεκρίνετο τον τρελλόν, αλλά ήτο πράγματι τρελλός. Αθήνη την στιγμήν ειπε τρελλός.

— Η σκέψις αυτή επανελήθη τρεις τέσσαρας φορές.

Μη θεωρήσετε αυτό ως δείγματα διασπασμένης νού. Εις την άλλόκοτον θέσιν εις την όποιαν ελπίσθηκα, μου ταυριάζει να είμαι άκριβής λεπτολόγος και να μη παραδέλω τίποτε.

Επιθυμώ να είμαι ειλικρινής και άνοητός, αυτό θα τό έννοήσετε πολύ καλά.

Τό σκοτάδι της νύκτας πάντα έχει έπιρροήν επάνω σ' ένα κουρασμένο νευρικό σύστημα. Ιδού γιατί προμακτικές σκέψεις μάς επισκέπτονται κατ' αύτην την ώραν. Κατά τας σκοτεινάς ώρας, οι όποιοι επηκολούθησαν μετά τό έργλημά μου, τό νεύρα μου φυσικά ήσαν εις την διάθεσιν άλλόκοτου εξηγήσεως. Έχει μεγάλη πράγματι ανάγκη της δυναμείας να συγγραφή έαυτον ένας ειλικρινής στην ιδιική μου περιστασι να σκοτώση κανείς έναν άνθρωπον, δεν ειπε παιζε — γέλασε.

Κατά την ώραν του ταγιού, άφού έβλήθηκα εστειρα τα νύχια μου και άλλαξα ρούχα, έκαλλισα την σπιτονοικοκυρά μου την Μαρίαν Βασιλιέννα, για να μου κρατήση συντροφιά. Αυτή ή άνόστη γυναίκα μου έδωσε τό πρώτο πλήγμα.

— Έλα να με φιλήσης, της ειπα.

— Έχαμογέλασε κοντά και έπεριμενε στη θέσε της.

— Λοιπόν ;

— Άρχισε να τρέμη, τό πρόσωπό της έγεινε κατακόκκινον μέσα στα μάτια της έπαιξαν ο τρόμος.

— Έγειρε προς έμέ από τό άλλο μέρος του τραπέζιού με έκτετυκώ βρος.

— Άντώνια, ήγνάτισε, φίλε μου, μου κάνει τηγναίνετε σας παρακαλώ, ο ένα γιατρό.

— Τί ; Τά ίδια πάλι ; άνεφώνητα έξαλλος.

— Ω. Μη φωνάζετε μ' αύτην την τρόπο. Με προμάζετε. Σας φοβούμαι, σας φοβούμαι, φίλε μου.

Μη θεωρήσετε αυτό ως δείγματα διασπασμένης νού. Εις την άλλόκοτον θέσιν εις την όποιαν ελπίσθηκα, μου ταυριάζει να είμαι άκριβής λεπτολόγος και να μη παραδέλω τίποτε.

Επιθυμώ να είμαι ειλικρινής και άνοητός, αυτό θα τό έννοήσετε πολύ καλά.

Τό σκοτάδι της νύκτας πάντα έχει έπιρροήν επάνω σ' ένα κουρασμένο νευρικό σύστημα. Ιδού γιατί προμακτικές σκέψεις μάς επισκέπτονται κατ' αύτην την ώραν. Κατά τας σκοτεινάς ώρας, οι όποιοι επηκολούθησαν μετά τό έργλημά μου, τό νεύρα μου φυσικά ήσαν εις την διάθεσιν άλλόκοτου εξηγήσεως. Έχει μεγάλη πράγματι ανάγκη της δυναμείας να συγγραφή έαυτον ένας ειλικρινής στην ιδιική μου περιστασι να σκοτώση κανείς έναν άνθρωπον, δεν ειπε παιζε — γέλασε.

Κατά την ώραν του ταγιού, άφού έβλήθηκα εστειρα τα νύχια μου και άλλαξα ρούχα, έκαλλισα την σπιτονοικοκυρά μου την Μαρίαν Βασιλιέννα, για να μου κρατήση συντροφιά. Αυτή ή άνόστη γυναίκα μου έδωσε τό πρώτο πλήγμα.

— Έλα να με φιλήσης, της ειπα.

— Έχαμογέλασε κοντά και έπεριμενε στη θέσε της.

— Λοιπόν ;

— Άρχισε να τρέμη, τό πρόσωπό της έγεινε κατακόκκινον μέσα στα μάτια της έπαιξαν ο τρόμος.

— Έγειρε προς έμέ από τό άλλο μέρος του τραπέζιού με έκτετυκώ βρος.

— Άντώνια, ήγνάτισε, φίλε μου, μου κάνει τηγναίνετε σας παρακαλώ, ο ένα γιατρό.

— Τί ; Τά ίδια πάλι ; άνεφώνητα έξαλλος.

— Ω. Μη φωνάζετε μ' αύτην την τρόπο. Με προμάζετε. Σας φοβούμαι, σας φοβούμαι, φίλε μου.

Κι' ως τόσο αυτή δεν έννοήσε τίποτε από την φρέλλα μου, ούτε τό μόνο πού ειχα διαπράξη, αλλά πάντα της εφέρθην λογικά και με καλωσύνη μάλιστα.

— Όποτε ύπάρχει κάτι σε μένα, πού δεν έπαρχει στους άλλους ανθρώπους — κάτι πού με κάνει να φοβίζω τον κόσμο, αυτή ήταν ή σκέψις πού ήθελε στο κεφάλι μου και μολονότι την έδιωξά άπέσως, με έφησεν όμως με μία περιεργή εντύπωσι πού επάθωνε τά πόδια μου και τη ράχη μου. Είπα με τον έκουτον μου ότι αναμφέδωτος ή Μαρία θα ειχαν άκούση από άλλους ή από τούς υπηρέτας, ότι ήμην κωμωδιστής. Η ίσως να παρετήρησε τά σησιμένα ένδύματα, πού ειχον άφαιρέσει και αυτό θα ήταν φυσική εξήγησις του φόβου της.

— Πήγαινε από δω, διάταξα.

— Όταν εξήλθε, έπαλώθηκα στο διδών μέσα στη διδύλιό μου, και νέα σκέψις πέρασε τό μυαλό μου. Όπως και ή άλλες, γλιστρήσε σιγά και ράθυμα και ειχε όλας τας ιδιότητας, πού διακρίνονταν τας σκέψεις μου, δηλαδή διαύγειαν, άκριβείαν και άπλότητα. Ηρθε χωρίς βίαν και έμεινε. Σας την μεταβίβω κατά λέξιν, ως τρίτον πρόσωπον, όπως — δεν ήξερω γιατί — έμφορήθη μέσα μου.

— Λεναντόν ο Δρ. Κερζεντιέφ; ο άνις πραγματικώς τρελλός. Ενόμιση, ότι έπεκρίνετο τον τρελλόν, αλλά ήτο πράγματι τρελλός. Αθήνη την στιγμήν ειπε τρελλός.

— Η σκέψις αυτή επανελήθη τρεις τέσσαρας φορές.

Μη θεωρήσετε αυτό ως δείγματα διασπασμένης νού. Εις την άλλόκοτον θέσιν εις την όποιαν ελπίσθηκα, μου ταυριάζει να είμαι άκριβής λεπτολόγος και να μη παραδέλω τίποτε.

Επιθυμώ να είμαι ειλικρινής και άνοητός, αυτό θα τό έννοήσετε πολύ καλά.

Τό σκοτάδι της νύκτας πάντα έχει έπιρροήν επάνω σ' ένα κουρασμένο νευρικό σύστημα. Ιδού γιατί προμακτικές σκέψεις μάς επισκέπτονται κατ' αύτην την ώραν. Κατά τας σκοτεινάς ώρας, οι όποιοι επηκολούθησαν μετά τό έργλημά μου, τό νεύρα μου φυσικά ήσαν εις την διάθεσιν άλλόκοτου εξηγήσεως. Έχει μεγάλη πράγματι ανάγκη της δυναμείας να συγγραφή έαυτον ένας ειλικρινής στην ιδιική μου περιστασι να σκοτώση κανείς έναν άνθρωπον, δεν ειπε παιζε — γέλασε.

Κατά την ώραν του ταγιού, άφού έβλήθηκα εστειρα τα νύχια μου και άλλαξα ρούχα, έκαλλισα την σπιτονοικοκυρά μου την Μαρίαν Βασιλιέννα, για να μου κρατήση συντροφιά. Αυτή ή άνόστη γυναίκα μου έδωσε τό πρώτο πλήγμα.

— Έλα να με φιλήσης, της ειπα.

— Έχαμογέλασε κοντά και έπεριμενε στη θέσε της.

— Λοιπόν ;

— Άρχισε να τρέμη, τό πρόσωπό της έγεινε κατακόκκινον μέσα στα μάτια της έπαιξαν ο τρόμος.

— Έγειρε προς έμέ από τό άλλο μέρος του τραπέζιού με έκτετυκώ βρος.

— Άντώνια, ήγνάτισε, φίλε μου, μου κάνει τηγναίνετε σας παρακαλώ, ο ένα γιατρό.

— Τί ; Τά ίδια πάλι ; άνεφώνητα έξαλλος.

— Ω. Μη φωνάζετε μ' αύτην την τρόπο. Με προμάζετε. Σας φοβούμαι, σας φοβούμαι, φίλε μου.

Κι' ως τόσο αυτή δεν έννοήσε τίποτε από την φρέλλα μου, ούτε τό μόνο πού ειχα διαπράξη, αλλά πάντα της εφέρθην λογικά και με καλωσύνη μάλιστα.

— Όποτε ύπάρχει κάτι σε μένα, πού δεν έπαρχει στους άλλους ανθρώπους — κάτι πού με κάνει να φοβίζω τον κόσμο, αυτή ήταν ή σκέψις πού ήθελε στο κεφάλι μου και μολονότι την έδιωξά άπέσως, με έφησεν όμως με μία περιεργή εντύπωσι πού επάθωνε τά πόδια μου και τη ράχη μου. Είπα με τον έκουτον μου ότι αναμφέδωτος ή Μαρία θα ειχαν άκούση από άλλους ή από τούς υπηρέτας, ότι ήμην κωμωδιστής. Η ίσως να παρετήρησε τά σησιμένα ένδύματα, πού ειχον άφαιρέσει και αυτό θα ήταν φυσική εξήγησις του φόβου της.

— Πήγαινε από δω, διάταξα.

— Όταν εξήλθε, έπαλώθηκα στο διδών μέσα στη διδύλιό μου, και νέα σκέψις πέρασε τό μυαλό μου. Όπως και ή άλλες, γλιστρήσε σιγά και ράθυμα και ειχε όλας τας ιδιότητας, πού διακρίνονταν τας σκέψεις μου, δηλαδή διαύγειαν, άκριβείαν και άπλότητα. Ηρθε χωρίς βίαν και έμεινε. Σας την μεταβίβω κατά λέξιν, ως τρίτον πρόσωπον, όπως — δεν ήξερω γιατί — έμφορήθη μέσα μου.

— Λεναντόν ο Δρ. Κερζεντιέφ; ο άνις πραγματικώς τρελλός. Ενόμιση, ότι έπεκρίνετο τον τρελλόν, αλλά ήτο πράγματι τρελλός. Αθήνη την στιγμήν ειπε τρελλός.

— Η σκέψις αυτή επανελήθη τρεις τέσσαρας φορές.

Μη θεωρήσετε αυτό ως δείγματα διασπασμένης νού. Εις την άλλόκοτον θέσιν εις την όποιαν ελπίσθηκα, μου ταυριάζει να είμαι άκριβής λεπτολόγος και να μη παραδέλω τίποτε.

Επιθυμώ να είμαι ειλικρινής και άνοητός, αυτό θα τό έννοήσετε πολύ καλά.

Τό σκοτάδι της νύκτας πάντα έχει έπιρροήν επάνω σ' ένα κουρασμένο νευρικό σύστημα. Ιδού γιατί προμακτικές σκέψεις μάς επισκέπτονται κατ' αύτην την ώραν. Κατά τας σκοτεινάς ώρας, οι όποιοι επηκολούθησαν μετά τό έργλημά μου, τό νεύρα μου φυσικά ήσαν εις την διάθεσιν άλλόκοτου εξηγήσεως. Έχει μεγάλη πράγματι ανάγκη της δυναμείας να συγγραφή έαυτον ένας ειλικρινής στην ιδιική μου περιστασι να σκοτώση κανείς έναν άνθρωπον, δεν ειπε παιζε — γέλασε.

Κατά την ώραν του ταγιού, άφού έβλήθηκα εστειρα τα νύχια μου και άλλαξα ρούχα, έκαλλισα την σπιτονοικοκυρά μου την Μαρίαν Βασιλιέννα, για να μου κρατήση συντροφιά. Αυτή ή άνόστη γυναίκα μου έδωσε τό πρώτο πλήγμα.

— Έλα να με φιλήσης, της ειπα.

— Έχαμογέλασε κοντά και έπεριμενε στη θέσε της.

— Λοιπόν ;

— Άρχισε να τρέμη, τό πρόσωπό της έγεινε κατακόκκινον μέσα στα μάτια της έπαιξαν ο τρόμος.

— Έγειρε προς έμέ από τό άλλο μέρος του τραπέζιού με έκτετυκώ βρος.

— Άντώνια, ήγνάτισε, φίλε μου, μου κάνει τηγναίνετε σας παρακαλώ, ο ένα γιατρό.

— Τί ; Τά ίδια πάλι ; άνεφώνητα έξαλλος.

— Ω. Μη φωνάζετε μ' αύτην την τρόπο. Με προμάζετε. Σας φοβούμαι, σας φοβούμαι, φίλε μου.

Κι' ως τόσο αυτή δεν έννοήσε τίποτε από την φρέλλα μου, ούτε τό μόνο πού ειχα διαπράξη, αλλά πάντα της εφέρθην λογικά και με καλωσύνη μάλιστα.

— Όποτε ύπάρχει κάτι σε μένα, πού δεν έπαρχει στους άλλους ανθρώπους — κάτι πού με κάνει να φοβίζω τον κόσμο, αυτή ήταν ή σκέψις πού ήθελε στο κεφάλι μου και μολονότι την έδιωξά άπέσως, με έφησεν όμως με μία περιεργή εντύπωσι πού επάθωνε τά πόδια μου και τη ράχη μου. Είπα με τον έκουτον μου ότι αναμφέδωτος ή Μαρία θα ειχαν άκούση από άλλους ή από τούς υπηρέτας, ότι ήμην κωμωδιστής. Η ίσως να παρετήρησε τά σησιμένα ένδύματα, πού ειχον άφαιρέσει και αυτό θα ήταν φυσική εξήγησις του φόβου της.

— Πήγαινε από δω, διάταξα.

— Όταν εξήλθε, έπαλώθηκα στο διδών μέσα στη διδύλιό μου, και νέα σκέψις πέρασε τό μυαλό μου. Όπως και ή άλλες, γλιστρήσε σιγά και ράθυμα και ειχε όλας τας ιδιότητας, πού διακρίνονταν τας σκέψεις μου, δηλαδή διαύγειαν, άκριβείαν και άπλότητα. Ηρθε χωρίς βίαν και έμεινε. Σας την μεταβίβω κατά λέξιν, ως τρίτον πρόσωπον, όπως — δεν ήξερω γιατί — έμφορήθη μέσα μου.

— Λεναντόν ο Δρ. Κερζεντιέφ; ο άνις πραγματικώς τρελλός. Ενόμιση, ότι έπεκρίνετο τον τρελλόν, αλλά ήτο πράγματι τρελλός. Αθήνη την στιγμήν ειπε τρελλός.

— Η σκέψις αυτή επανελήθη τρεις τέσσαρας φορές.

Μη θεωρήσετε αυτό ως δείγματα διασπασμένης νού. Εις την άλλόκοτον θέσιν εις την όποιαν ελπίσθηκα, μου ταυριάζει να είμαι άκριβής λεπτολόγος και να μη παραδέλω τίποτε.

Επιθυμώ να είμαι ειλικρινής και άνοητός, αυτό θα τό έννοήσετε πολύ καλά.

Τό σκοτάδι της νύκτας πάντα έχει έπιρροήν επάνω σ' ένα κουρασμένο νευρικό σύστημα. Ιδού γιατί προμακτικές σκέψεις μάς επισκέπτονται κατ' αύτην την ώραν. Κατά τας σκοτεινάς ώρας, οι όποιοι επηκολούθησαν μετά τό έργλημά μου, τό νεύρα μου φυσικά ήσαν εις την διάθεσιν άλλόκοτου εξηγήσεως. Έχει μεγάλη πράγματι ανάγκη της δυναμείας να συγγραφή έαυτον ένας ειλικρινής στην ιδιική μου περιστασι να σκοτώση κανείς έναν άνθρωπον, δεν ειπε παιζε — γέλασε.

Κατά την ώραν του ταγιού, άφού έβλήθηκα εστειρα τα νύχια μου και άλλαξα ρούχα, έκαλλισα την σπιτονοικοκυρά μου την Μαρίαν Βασιλιέννα, για να μου κρατήση συντροφιά. Αυτή ή άνόστη γυναίκα μου έδωσε τό πρώτο πλήγμα.

— Έλα να με φιλήσης, της ειπα.

— Έχαμογέλασε κοντά και έπεριμενε στη θέσε της.

— Λοιπόν ;

● Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΑΔΑΜΑΝΤΩΝ ●

(•Ιδε σελίδας 10ην και 11ην)

Η ΜΙΣ ΡΟΥΘ ΣΑΙΝΤ ΝΤΕΝΙΣ

Ἡ ὁποία χορεύει κλασσικοὺς χοροὺς ἑλληνικοὺς, αἰγυπτιακοὺς, περσικοὺς κλπ. καὶ μετα-
ξὺ τῶν ἄλλων ἐσχάτως τὸν τελευταῖον «Χορὸν τῶν Ἀδαμάντων», εἰς τὸν ὁποῖον παρουσιάζεται
φορτωμένη διαμάντια καὶ πολυτίμους λίθους. Ὁ χορὸς αὐτὸς ἐνέπνευσε εἰς τὴν συγγραφέα Καν
Βάζαλει Μίθλη τὸ ὠραῖον διήγημα ποὺ δημοσιεῖσμεν εἰς τὴν 10τὴν σελίδα καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ οὐ-
τέλεια εἰς τὸ ἐπόμενον θὰ σὰς μαγεύσῃ καὶ θὰ σὰ καταλήξῃ.